

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

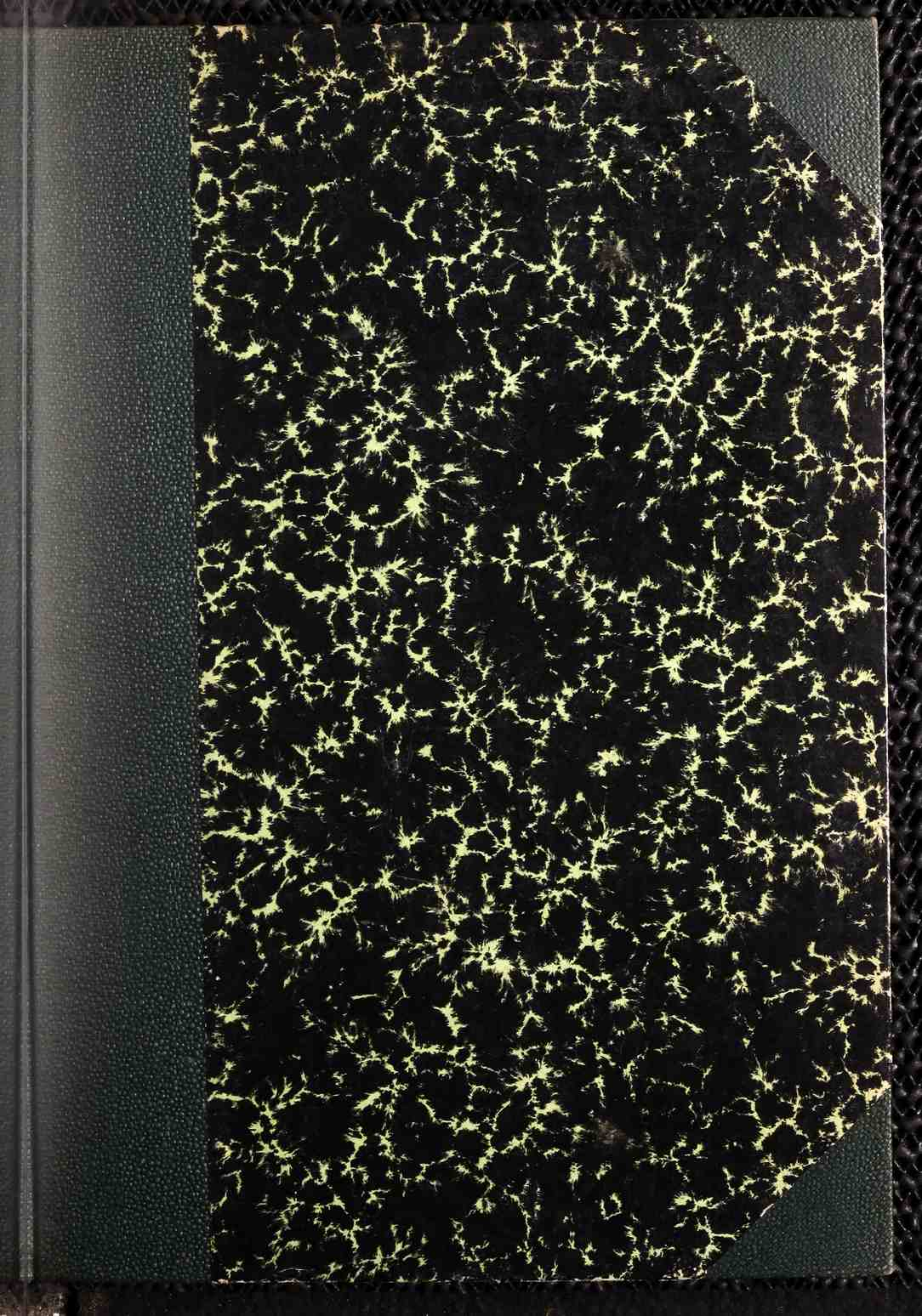
Forfatter(e) Author(s):	Storm Petersen, Robert.; R. Storm Petersen.
Titel Title:	<u>Proppen i - og andre Historier</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : V. Pios Boghandel - Poul Branner, 1918
Fysiske størrelse Physical extent:	97 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

PROPPEN I
OG ANDRE HISTORIER

R. STORM PETERSEN

PROPPEN I

OG ANDRE HISTORIER

V. PIOS BOGHANDEL · POUL BRANNER
NØRREGADE · KØBENHAVN

1918

N. C. Roms Bogtrykkeri — København

SPIRITUSFORBUD

ELLER PROPPEN I

Det er Fred'rik med Næsen, der fortæller:

Go'aften, Peddersen — uh — sikken et Vejr, vi lever i — der er Foraar i Luften — siges der — men det sidder saa højt oppe, at man ikke kan se det. — — Og sikken et Slav og faa — jæ' si'er: sikken et Slav!

Det var forleden Maaren, at jæ' la'e oppe paa Jensens Høloft og hvilede mig etter Ibsens samlede Værker.

Saa æ'et, at han — Niels Høkasse — kommer kryvende op og spør om jæ' æ' voven. — Om jæ' æ' voven? — jæ' har vaaren voven i de sidste fyrretyve Aar — Peddersen — sla' Kraftspring paa det! — Men saa si'er han med et underligt skummelt Organ: — Fre'rik — den æ' gal: — Proppen i —!

Jæ' lod som om at jæ' sov — —

Jæ' si'er: Proppen i, Fre'rik!

La' nu være, sa'e jæ' til han — la' nu vær' med og spøg saa tidlig paa Da'en, Niels — —

Næh — det æ' s'gu Alvor, sa'e Niels — der æ'

Speretusforbud fra i Dag Klokken ni slet — Punktum — Proppen i!

Niels, si'er jæ' saa: — La' nu vær' og kom her og spil Tolstoy paa den Tid af Døgnet!

Naa — saa læs sel', sa'e Niels. — Det æ' det go'e ved Niels, at han holder en Avis (naar jæ' læser den) og dér stod med store trekantede Bogstaver: — Speretusforbud for hele Landet i Da' Klokken 9 — og nejenunder stod der Rode. Rode? Saa æ' den go' nok — jæ' kender ham personlig — — men jæ' si'er inte no'ed om ham, for han véd no'ed om mig!

— Uh Peddersen, det var et helt Mareridt. —

Saa stod vi jo lidt og hang med Profilerne, og saa si'er Niels:

Hva' ska' vi gøre Mand! — den æ' mor-derlig gal — har du overskuet hele Flademaalet?

— Ja — det æ' et helt Ragnarok!

— Hva' æ' det for noget?

Det véd jæ' ikke — mer dét æ' det!

— Hva' ska' vi gøre! — vi maa jo lave noget — ska' vi gøre nogle Knæbøjninger?

— La' nu vær', sa'e saa jæ' — vi ta'er den med Ro — du æ' saa opfarende — nu ta'r vi ganske roligt og gaar langsomt ne'r a' Stigen her — og, naar vi saa kommer ne'r — saa ka' det jo være, at Forbudet er ophævet?

Men det var det ikke — det var bare be'en Regnvejr — og der æ' sgu' ingen Grin ved og bie' vaad — udvendig.

Saa var han der igen — hva' ska vi gøre —
hva' ska' vi dog gøre, lille Fre'rik?

Det ska' jæ' si'e dig, Niels — vi ta'r over te'
Saltholm — der véd de ikke no'ed endnu!

Men det be' ikke til no'ed. Niels æ' saa bange
for Miner — hans fraskilte Siv hed Rasmine (und-

skyld Peddersen — det li'ner ellers ikke mig). — —
Men saa æ'et, at jæ' si'er — Niels — vi ska' udvide
Aanden — vi ska' gaa paa Moseummer — du har
vel aldrig været paa et Moseum?

— Næh — han havde kuns været paa Hartkopffs.

— Næh — vi ska' paa Tho'valdsens — det ka'
sgu' godt være, at der æ' no'en, der har glemt en

Flaske bag en af Figurerne. Saa gik vi op paa Tho'valdsens. Men der var ikke andet end som Støv. Og Niels han be' helt svimmel a' og se paa alle de Pjerotter, der stod stavlet op. Kontrollørerne troede vist, at vi vilde løve med ham med Fastelavnskøllen og Lammeskindet — saa gik vi op paa Statens Moseum for Kluns — men det æ' no'en forfærdelig store Lokaler — man bi'er helt svingel a' og rende rundt deroppe — og saa æ' det grusomt — der æ' ikke et Men'ske, hvis man raaver om Hjælp.

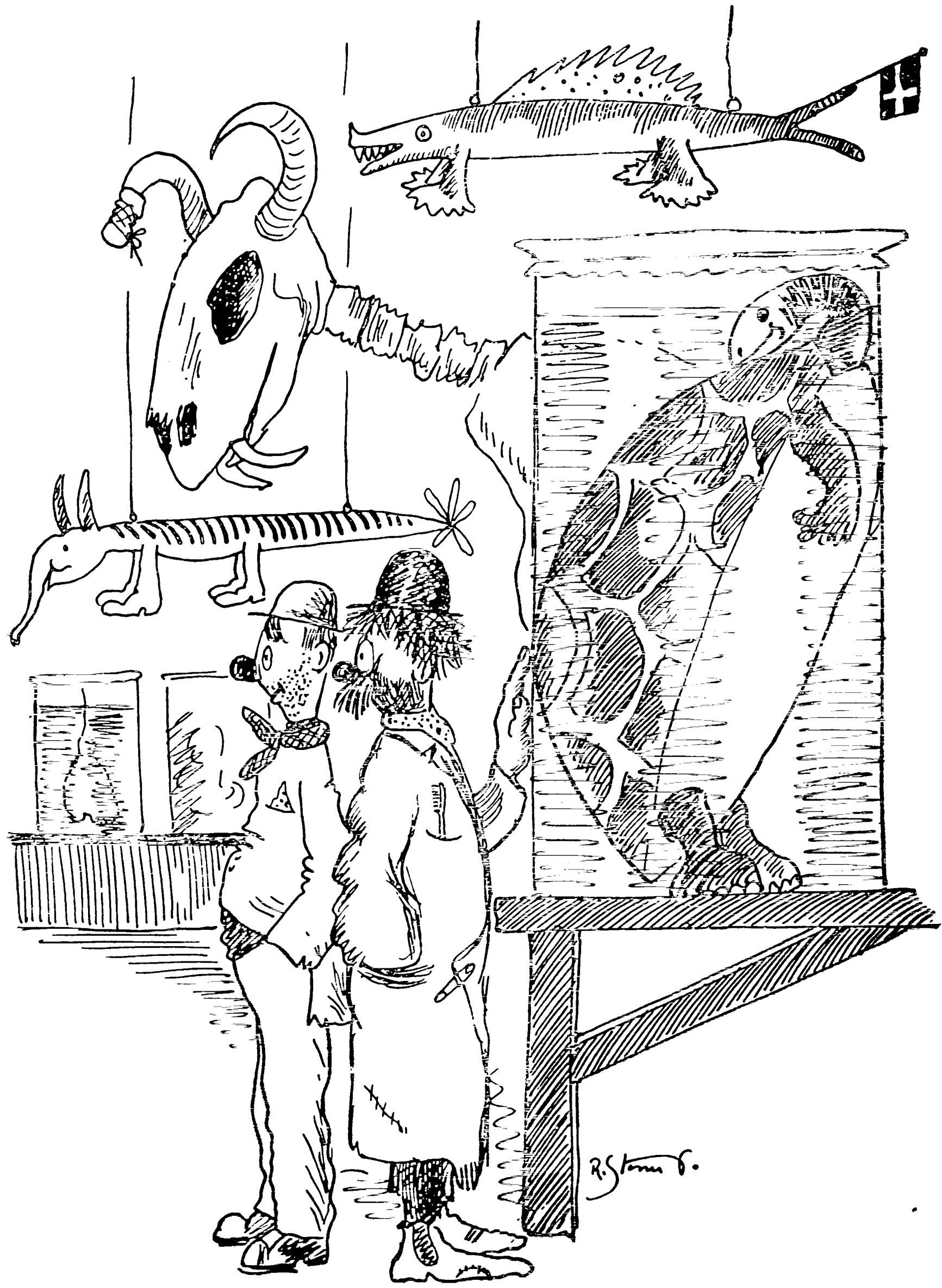
Og Niels — han sa'e osse — nej du — den gaar ikke — jæ' fo'r Dellerium a' alle de Skilderier — jæ' for Migræne — æ' der inte et mindre Moseum her i Nærheden —? — Jo! sa'e jæ' — vi ka' gaa ing igennem Paalæget — saa gik vi ing i Hirtzprungs Moseum — der be' vi smidt ud — vi tro'de, det var Segarer!

Men saa kom vi ne'r igennem Krystalgade, og saa gik vi op paa Sjofologisk Moseum — der var ikke et Menneske — det æ' mærkeligt saa faa der ingtre'serer sig for Sjofologi her i Byen? —

Vi saa' paa no'en gevaldige Sommerfugle og Bæverrotter og Knovler, og den Slags Tossestreger, de lugtede ganske dejligt a' Speretus — saa jæ' sa'e jo til Niels: — Her bi'er vi sku' Resten a' Da'en! —

Saa kom vi hen til den store Havskildpadde — „Amerikus idiotikus“ — stod der nejenunder — — den la' i et helt Atlanterhav a' Speretus — — den la' osse og grinede over hele Ho'det. —

Niels rystede og klaprede Tænder — da han saa' det — han li'nede en Haarbørste i Ansigtet —

han æ' forfærdelig nervøs a' sig — han æ' a' fin Familie. Men saa sa'e jæ' — la' nu vær' og væk Optakt, Niels — nu staar du overfor et alvorligt Tema i dit Liv — li'som han Napoleon i sin Tid — da han stod overfor Helene — eller hvem Fa'en det var! — vent nu bare te' a' han Admiralen, der holder Orden paa Folk, æ' sunket lidt hen paa Straastolen — saa strømmer vi til!

— Og det varede ikke fem Minutter — saa tørlaa vi hele Havskildpadden!

Og vi sku' li'e te' og begynde paa en Kvælerslange — saa vovnede Admiralen — og saa gik vi — men vi ska' derop hver Gang at der er aabent — for der æ' Speretus nok for os to — de første Par Aar!

SKYSKRABEREN

En Skyskraber laves af Staal —
færdig — Og jeg har været i
New York — Boys! —

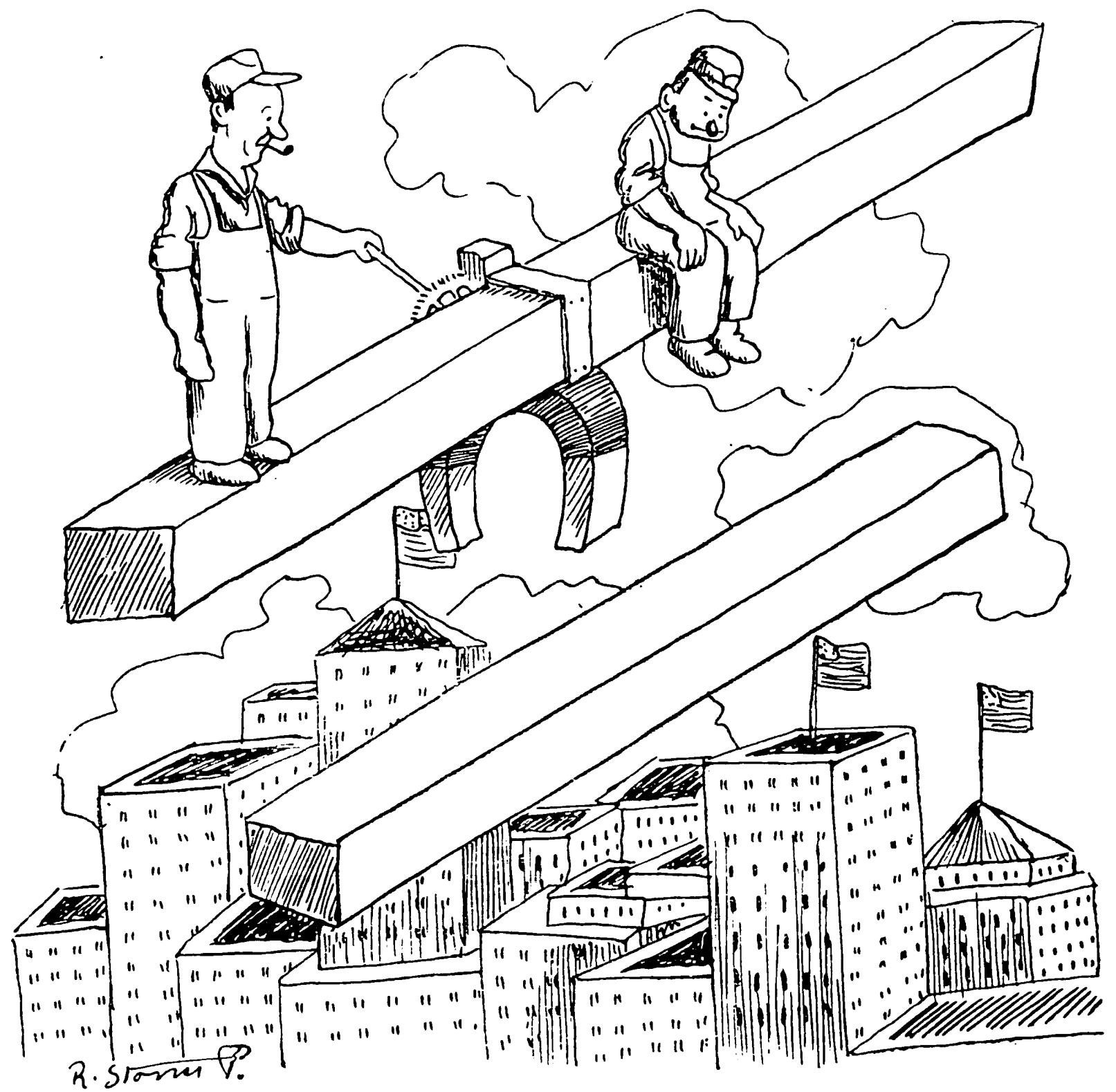
Jeg og saa en Irlænder, der hed
Holm. Vi gik ganske simpelt til Vejrs
med ingenting og naar vi saa kom op
i den Højde — som at Skyskraberen
skulde ha'e — saa slog jeg fra paa
et Haandtag, og saa virkede Magneten,
og den første Staalbjælke farede op — jeg ska'e sige
Jer, Boys — man begynder altid fra oven af — naar
at man bygger en Skyskraber.

Naar nu Holm og jeg havde faaet rettet denne
Bjælke af — saa at den laa lige paa det Sted, hvor
at den skulde ligge — saa krøb vi ned paa den;
men vi havde først skruet Magneten af og sat den
fast paa Bjælken og saa gik det rapt med og hente
de andre Bjælker op og flytte om med Magneten —
ja Boys — i Løbet af godt og vel et Par Timers
Tid, saa havde Holm og jeg lavet Skelettet til en
Skyskraber — saa kunde Murerne ta'e fat — ikke,
spørger jeg?

Nej I ka' tro — der er ingen Murer, som ta'r fat dér — det hele staar færdigt — all right.

Det hele ligger i, at man ikke gaar og sover. — Med Hensyn til Jernbanevæsenet — saa blev der opfindet et Lokomotiv uden Hjul — det løb nemlig

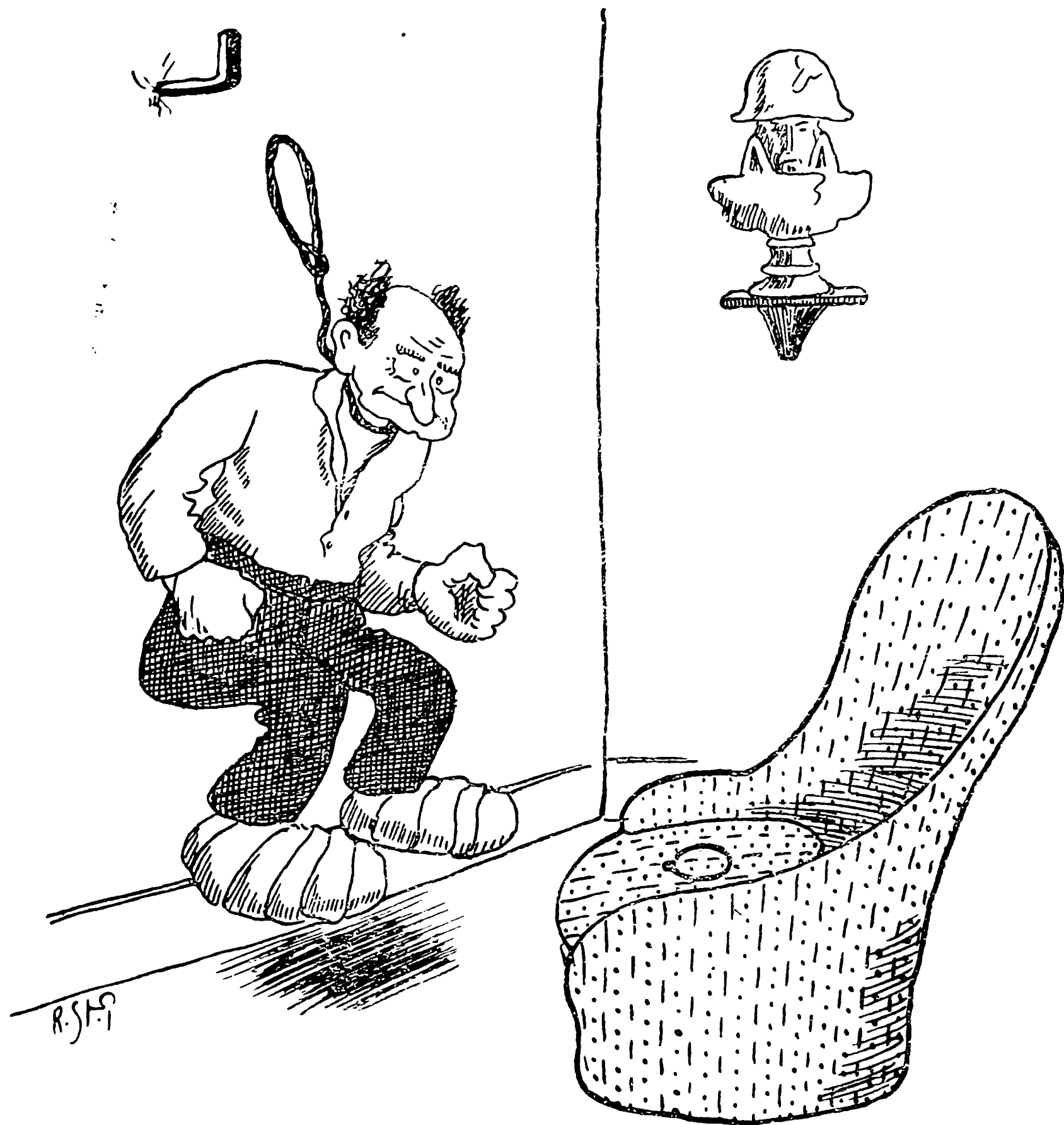

saa hurtigt, at der overhovedet ikke findes Hjul, der kan følge med i den Fart — men det røg saa umaadelig gevaldigt, saa de første halvtreds Vogne, der kom bag efter Lokomotivet, var indrettet til en Fabrik, som indsamlede Røgen — den var nemlig saa ulden, at de brugte den til at lave Sofapuder af. — Smarte Folk — all right!

— Jeg boede engang i en By, hvor alle Indbyggerne levede af at stjæle fra hinanden.

Ja — Boys — der er meget Grin til dér — —
— og saa er det kunstforstandige Folk. I alle Huse
— rige som fattige — saa er der en Terrakottabuste
af Napoleon — eller ogsaa et Olietryk af Aften ved
Schweizerhytten — men Friluftslivet er lige godt
det, der mest interesserer Amerikanerne. Jeg var
paa Bjørnejagt med en Milliardær, der havde tjent
sine Penge paa et Undvigelsesapparat for Livsfanger
— vi var for Resten flere i Selskabet — der var
ogsaa en Journalist, der kun skrev om Banktyverier
— men han havde sine Folk i Chicago — først
plyndrede de Banken — saa telegraferede de til ham
og saa telegraferede han hjem til Bladet — men nu
mens han havde Ferie, saa skrev Tyvene selv til
Bladet. — Men ser I nu Boys, Jagt i Amerika —
det er ikke som naar man herhjemme render rundt
med et Gevær og skyder paa en skævbenet Hare —
nej nu skal jeg fortælle Jer, hvad Jagt er derovre —
man tager en god stor Flyttevogn og fylder den med
Hakkebøffer, og naar man saa er kommen ud til det
Sted, hvor man véd, at Bjørnene befinder sig, saa
lægger man alle Bøfferne i en lang Række paa Jorden
— de skal ligge fuldstændig nøjagtigt lige bag ved
hinanden — saa stiller Jægeren Kanonen op ved den
sidste Bøf. — Naar det er besørget, saa sætter hele
Selskabet sig ned og spiller Poker, til Bjørnene
kommer — og I kan tro, de skal nok komme — de
har en morderlig fin Næse. Og naar de saa har op-
daget, at der er Bøffer i Landskabet, saa følges de

ad — flere Hundrede Stykker paa én Gang, og saa begynder de ganske roligt at gaa i Lag med Bøfferne; men Jægerne bli'r bare siddende og spiller Kort, indtil Bjørnene er halvvejs færdige med Bøfferne,

saa trækker Kanonpasseren bare i et Tov og med et ganske gevaldigt Skud, der ryger tværs igennem alle Bamserne, slutter Middagen. —

Væs'god, Boys — det kalder jeg for Jagt. Fugle jager man paa en hel anden Maade — — naar de kommer flyvende i vældige Flokke, saa har Jægeren

stillet en stor Gramofon op, som spiller „Min Kones Mand“ fire Gange igennem i en gevaldig Fart — saa skvatter Fuglene ned af sig selv, og man gaar bare hen og tager dem op. — Hvis de skulde finde paa at ville flyve igen, saa lader man kuns Gramofonen gaa en Omgang til. —

Der er nemlig dét ved Amerikanerne, at de skal være i Virksomhed hele Tiden — de kan ikke taale at sidde stille — jeg kendte en Mand, der havde Podagra, og han sad i en Stol og gloede paa Væggen — og paa Væggen var der en stor Krog, hvor der engang havde hængt et Billede (Aften ved Schweizerhytten), og Manden, der hed Tailor, det betyder Skrædder (han var Skomager), han sad hele Dagen og smed en Ring hen paa Krogen — der var et Baand i Ringen, saa at han kunde hale den til sig igen — men om han saa kastede Ringen tusind Gange, saa kunde han ikke faa den til at hænge paa Krogen — og véd I, hvad Manden saa gjorde — Boys? — Han smed Ringen i Lænestolen og hoppede selv op og hængte sig paa Krogen — det er nemlig dét, der udpræger Amerikanerne — naar de har sat sig en Ting for, saa skal den gennemføres — og som jeg sagde jer, en Skyskraber laves af Staal — færdig!

RING A'!

ELLER DEN I LUFTEN FRIT
SVÆVENDE JOMFRU — — —

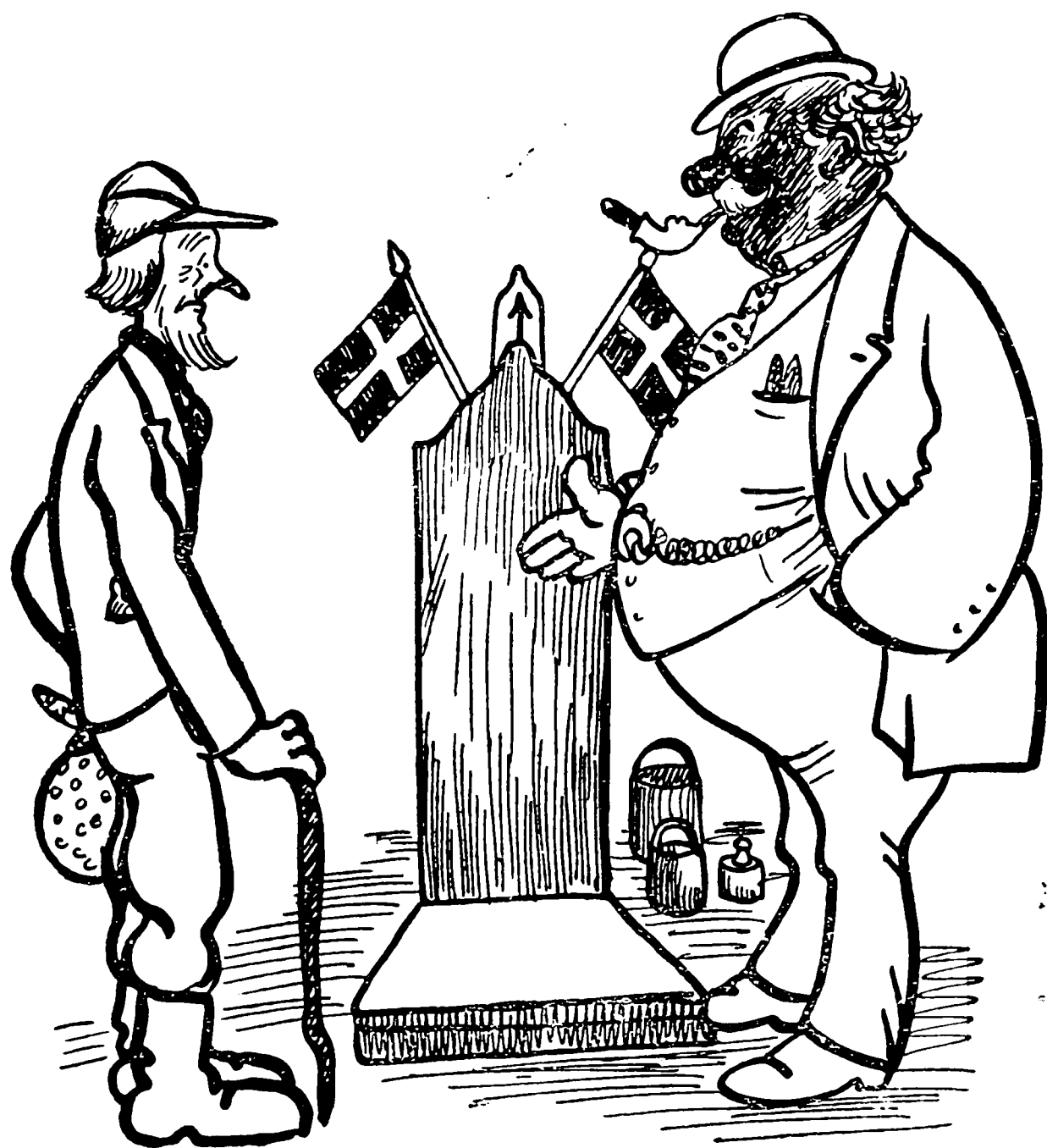
Hva' æ' Sjeni, Peddersen? — det æ' skutte alt det, a' han Thovaltsen har staaet og sla'et paa med en Hammer nere i Moseummet ved gammel Strand — næh — Sjeni det æ' naar jæ rejser op og ne'r a' Sverrige og tjener mig en hal' Snes Tejnebøjer fulde a' dem, man ka' faa vekslet ne're i Nasjonalbanken, hvis a' man ikke kommer etter tre — for saa æ' der stængt — som at det hedder paa swedisch. — Ring a', si'er jæ'!

Ja — jæ' ka' se paa Dem, at De ska' te' og lave en Historie ud af dette hersens — hva' Peddersen — naa, jæ' æ' i daa'ligt Humør i Da' — jæ' har faaet en Flip paa, der æ' et halt Nummer for lille — men den ska' slides op — det har jæ' sat mig for — æ' det mig, der bestemmer her — eller æ' det Flippen?

Hvodden det var, at jæ' tjente de Par Skilling i Sverrig, Peddersen — jo se — næh, vent lidt, te' han Stasjonsforstanderen æ' gaaet ing dér — jæ' ka' ikke li' og se paa den Mand — han ligner en øde Ø.

Ja, ser De, Peddersen — det var Haiti-Olsen og saa mig — vi kom gaaende en Sommerdag oppe i

en lille By i Sverrig — hvor at der sku' være
Marked. Jæ' ha'de en Fonograf af de gammeldags
— med Hørerør, og Olsen ha'de en Personvægt te'
5 Øre for og bli'e vejet — De véd — dem her med
to Flav paa Kryds — 5 Øre op! — og saa ner! — —
Det kan gi' Skejs — saaddan Smaaforretninger

— og det har gi'et Skejs i sin Tid — der æ' mange
a' Landets store Mænnen begyndt paa den Manér.

Men da vi var kommen ud paa Pladsen, saa ser
vi, at der allerede æ' stillet en gevaldig Masse Telte
op — der var Swartzkopffs Mosseum og Lindbergs
dansende Sælhund — (det var Konen) — og der
var den forstenede Mand fra Kalkutta a' — det var
ham den lille Snik-Jensen, der havde faaet no'ne

Fajansefliser ing under Trekoet — — og saa ku' man sla' ham paa Maven for en 10 Øre. — — Naa, da vi ser hele den Komodie, saa ku' vi godt regne ud, a' vores Atraksjoner det var Skæg her.

Hva' sku' vi lave? — si'er Olsen saa te' mig. Ja — hva' sku' vi lave?

Ring a', Olsen, si'er jæ' — og saa satte vi os ner og saa' paa et Par Broliggere, der stod og bro-

laa Gaden — det var saaddan mere for og faa Tiden te' og gaa.

Disse hersens Broliggere sto' og tampede en gevaldig stor Broliggerjomfru ner i Stenene; og saa li'esom de staar, saa piver den tolv — og saa gaar Broliggerne te' Midda'. — Men Jomfruen be' sgu hængende godt og vel en hal'anden Alen oppe i Luften — det var nemlig li'e i Optrækket, da den pev te' Midda'! Saa æ' det, jæ' si'er te' Olsen: Ring a' — vil Du ud og faa fat i no'et, vi ka' hegne

hende ind med der. — Og saa var'et, at vi fik lavet et Telt rundt om Jomfruen — og saa viste vi hende frem — jæ' raabte ud — og ham den lille Mortensen — Seluetklipperen, der sæl' ha'de et Panorama paa Pladsen — malede Skiltet: „Den i Luften frit

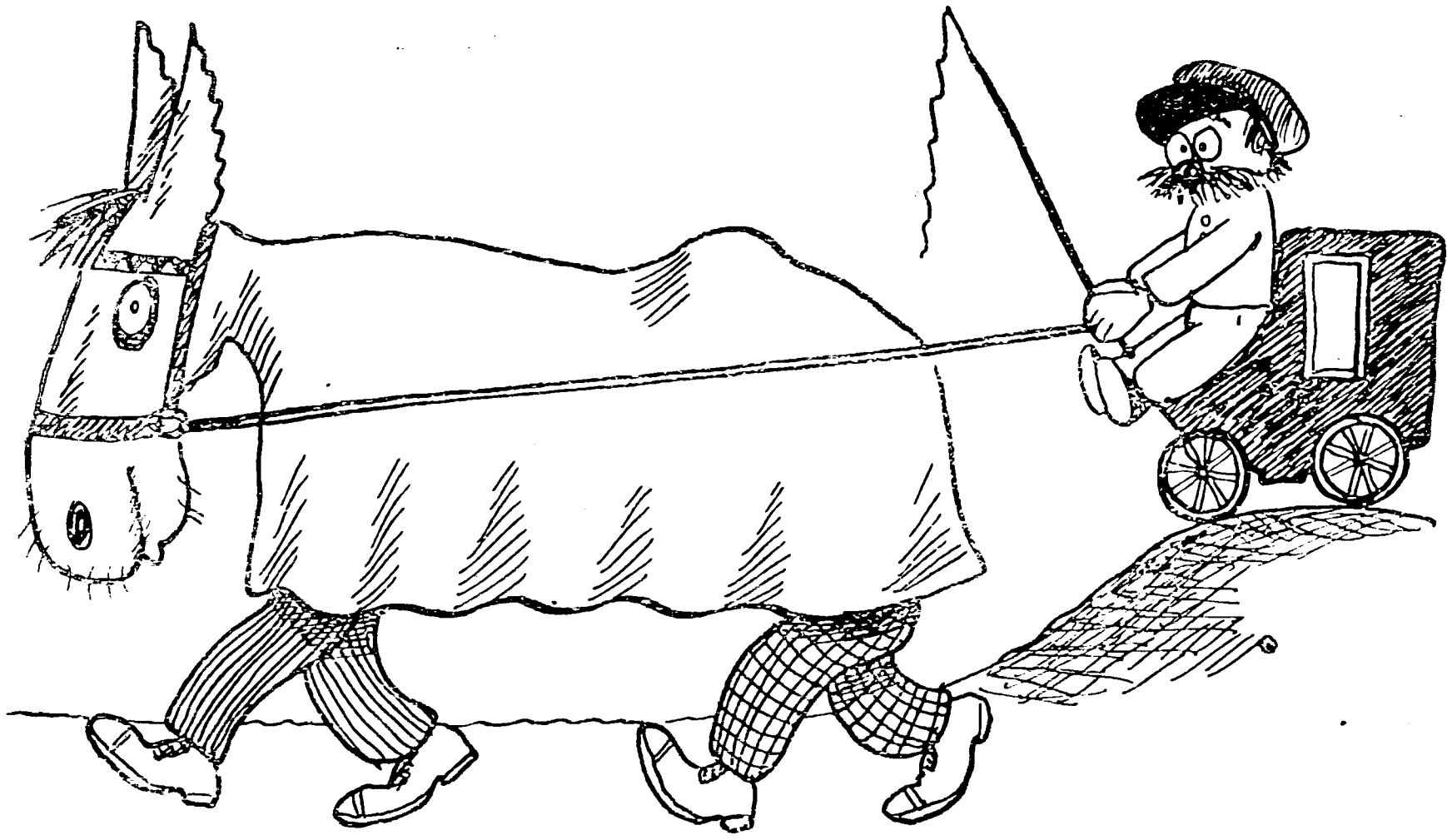
svævende Jomfru — aldrig før set i Skandinavien kun ét Tilfælde er ingtruffet før — nemlig i Aaret 1685 i Montreal i Bosnien — mange Videnskabsmænd, Professorer og Kleptomaner har iagttaget Fænomenet fra forskellige Sider a'. Skriftlige Breve ka' fremvises.“ Ærb. Olsen og mig. Brevene skrev

Olsen sæl' — han æ' en hel Hypokondrist te' saadden no'ed — de var sgu go'e, Peddersen — der var ét fra ham den gevaldige Pastor — ham mæ' Børnemælken. — —

Det æ' det, jæ' kalder for Sjeni, Peddersen. Ring a', si'er jæ' — hva' gør det, a' Folk bi'er narret lidt, naar a' de har faaet et Par Bajere, og der æ' en dejlig stor Skov li'e ved?

Naa, Farvel, Peddersen, dér kommer det lille Futtog. — Ja — jæ' rejser paa tredje, der ka' jæ' ha' Kassen med Slangen inge i Kupéen — — og hvis a' De sku' komme te' Marked, saa kom ingenfor og se „Kæmpeboakonstriktor-Slangen fra Birma i Schweiz“ — ingfanget a' Havenbæk som Dreng i det mørke Fastland — udelukkende ved Hjælp a, Haandkraft — dens Muskelkraft er i Stand til, at den ka' knuse en Elefant, hvis a' no'en æ' i Besiddelse a' en — væs'artig, hold Dem ikke te'baves — og i den Dur. — — Naa, Farvel og ring a', Peddersen. — Sjeni — det æ' no'ed, man æ' født mæ'!

DROSKEHESTEN

Fred'rik med Trænæsen fortæller. — Uh — den æ' vinkelret, Peddersen — imens at Stjerne-systemet gaar etter Programmet, har jæ' vaaren Droskekusk — det var en værre Novelle — den æ' li'e til etnografisk Moseum — — naa — sla' Søm i det!

Godt — jæ' holder med min Vogn — som velvilligst var overladt mig a' Fred'rik den sjettes efterladte Familie — udenfor en forbigaaende Dame — en a' Ydre ikke særlig tiltalende, men dog te' den dannede Allegori hørende Jomfru.

— — Hun skrider hen imod mig paa et Par Støvler te' søtten — før Kri'en — med lave Hæle og Fere. — Hun udsender gennem Longenetten et Bølgeblik, der vilde ha' faa'ed Olaf Poulsen te' og trække sig helt te'baves fra Vari'te'en a' — men jæ' holdt Orden paa Nervesystemet og lod hende holde indenfor min a' Familiehensyn snævre Hørevidde.

- : Har De Tur? raaver hun saa —
- : Hva' faller? — si'er jæ' og la'r, som om at jæ' ikke ka' høre.
- : Har De Tu-ur?
- : Partitur —? — tror De, at det æ' Høberg, De taler med?
- : Ka' De køre? —
- : Hva' tror De ellers, a' jæ' sitter her for — tror De, a' det æ' te' Pynt?
- : Vil De øjeblikkelig køre!
- : Ja guvejæ' det — men ska', jæ' ikke vente te', a' de æ' kommen ing i Karetten?
- : Er De næsvis!
- : Inte no'ed videre saa tidlig paa Da'en — men jæ' har en Onkel i Aarhus, der har Træben!

— — — —

(Otte Dages Pause).

- : Saa saa' hun paa Hesten — (den li'nede et Par Dreng, der var inge i et Stykke Sækkelærred li'som i Cirkus) og saa sa'e hun —
- : Det æ' jo Dyrplageri!
- : Ja' det maa det vel være — siden De ka' nænne og la' Hesten staa og vente saa længe!
- : Den æ' jo radmager!
- : Ja desværre, Frøken — men undskyld æ' De se'l fed?
- : Jeg melder Dem til Politiet!
- : Det bi'er De nødt te' — det ka' ikke nytte, a' De melder mig te' Postvæsenet!
- : Den kan jo ikke trække Drosken!

: Saa ta' De og træk den — saa sitter vi Hesten
ing i Vognen!

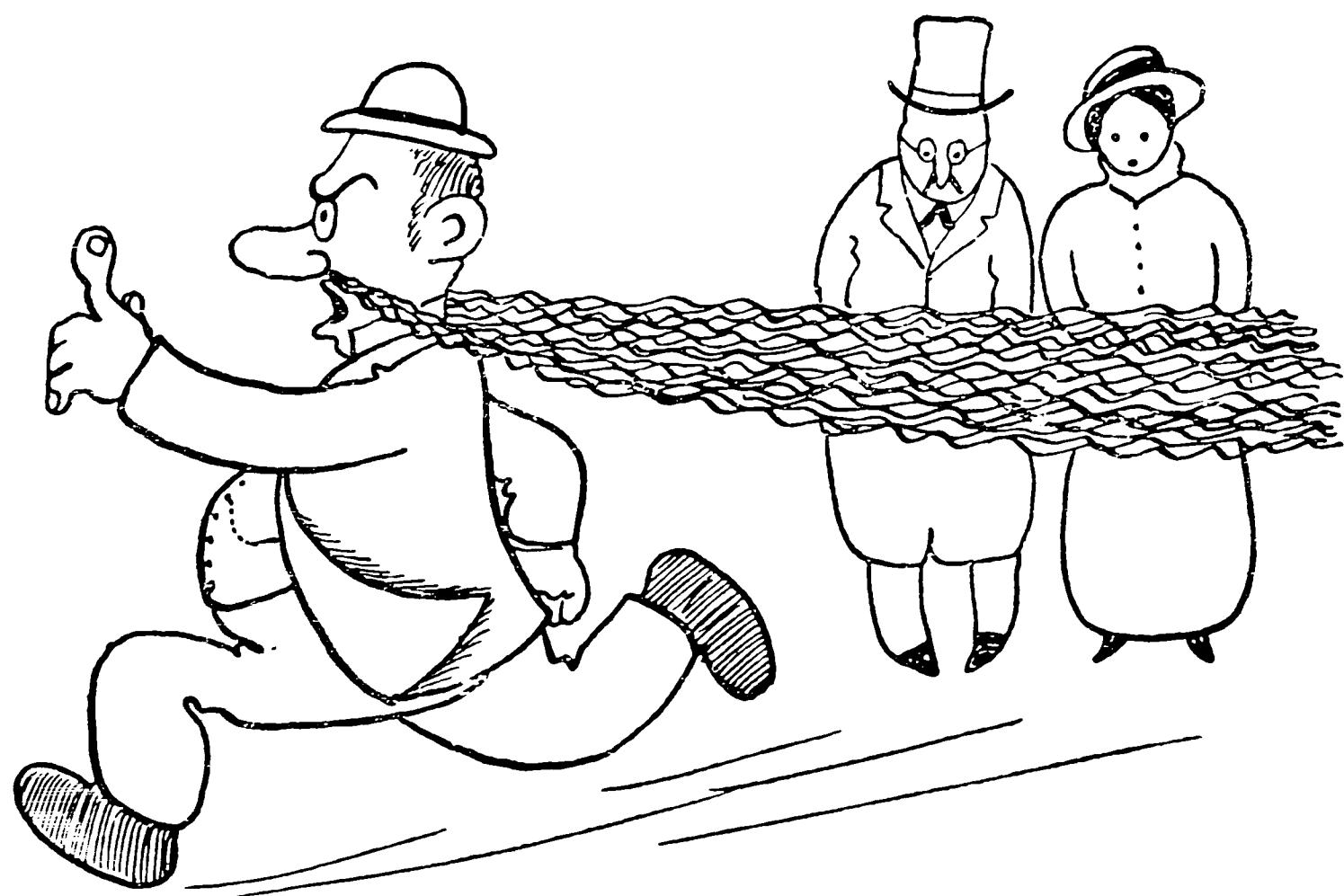
: Faar den noget at spise?

: Det ved jæ' ikke — De ka' jo sæl spørre den
ad — men den æ' svensk — saa De maa si'e æta!

: Hvor gammel er den?

: Treogfirs te' Pinse — lille Frøken!

: Gør De Nar ad mig?!

: Aldrig i Verden — men sku' vi ikke mejet
hellere gaa ing og ta'e os en lille Genstand — for
det bi'er jo ikke te' no'ed med den Køretur — vi
ka' jo ligge Hesten ner saa længe? — men saa be'
hun morderlig gal i Kuplen — og løv hen og hen-
tede en Betjent, der saa ud, som han sku' ha' Tvil-
linger — saa kørte jæ'.

— Da jæ' ha'de kørt et Par Da'e, uden at der
stod no'ed nyt i Telegrammerne — saa mødte jæ'
en Mand, der kom løvende med Ovenskægget flav-
rende bav etter sig — te' Sjene for Færs'len.

: Jæ' æ' ve' Polletiet — kør a' Helvede te' —
jæ' ska' nok si'e, naar at vi æ' der!

— Og jæ' lod Drengene løve inge i Sække-
lærredet.

Vi kom helt ud a' Landet te' — hvor at der
hvilede en ædel Fred over Gulerødderne — vi stop-
pede ved en Indsø, hvor at der la' en Mand med
Ho'det ner i og en Damptrømlen ovenpaa — han
ha'de et Par tusind Knive og Léer og Møggrever
stukket ing hist og her. —

: Den æ' hoven — sa'e jæ' saa —

: Du æ' anholdt! — sa'e Poletiodageren.

: Gu' æ' jæ' ej — men du æ' rødhaaret!

Saa sammenkaldte han et Par tusind Sjenier med
lynende Øjne og etter at de ha'de staaet og skældt
hverandre ud i en fjorten Da'es Tid — saa sa'e han
med Ovenskægget —: Det æ' Sel'mord — det si'er
sig sæl! —

Saa krøv jæ' ner a' Vovnen og sa'e —: Ska' vi
saa køre te'baves te' Byen og grine a'?

— Men saa be' han gal i Suflørkassen og sa'e —:
Vil du gøre Grin med Polletiet?! —

: Aldrig i Verden — det æ' der nok der gør i
Forvejen! — saa lod jæ' Drengene i Sækkelærredet
faa Ferie, Peddersen, og overtog jæ' Damptrømlen —
den æ' altid rar te' og skaffe sig Fortovsret med.

GAMLE MINDER

Adolf, der i sin Tid paa Dyrhavsbakken fremviste Kæmpedamen Rosalie, sidder i Cafe „Det yderste Skær“ og snakker med hende — de er ældre, adstadige Borgere, der har trukket sig tilbage fra det offentlige Liv.

Adolf, der paa Bunden er en romantisk Natur og i Aften i vældigt godt Lune, siger til den 250-pundige Rosalie:

: Du bi'er gammel, Rosalie — Du hælder ud over Afgrunden, gør Du — men der æ' li'egodt Mosek i Dig endnu — dit gamle Fastelavnsris — ork, i gamle Da'e, da Du flækkede Atmosfæren inge i Figaro og dansede alle Sjentlemænnenne hjulbenede, og jæ' sad oppe paa Balkonen og ordnede en Snes Bajere — da var der Klang i Silhuetten, Rosalie. — — Ka' Du huske de strivrede Strømper, som at Du hvirvlede om med dengang og fik ham Nikkelajsen til og sælle baade Hus og Hjem og stritte sig paa Ho'det i Pevlingesøen — — og ka' Du huske, naar at jæ'

svang Handskema'rskildtet her — og Skeletterne dansede ner a' Asfalten, naar at der be' lukket i Figaro — det var Tider med Salemalejkum i — Fa'r var øjensynlig dengang!

— — —

Hva' græder Du for, Salie —? — Trør Du ikke, at hvis jæ' vilde, at jæ' godt ku' gaa ud og stange et Par fremadskredne Kæferter endnu? — Men hva' ska' det til — hva' ska' det til? — Næh, vi vil nyde vores Syndetikon eller Elysium — eller hva' Fa'en det hedder. — Du ka' jo sæl' se, at Fa'r sitter her hos Dig endnu — — jæ' har været ude for mange Gange Lammesteg i min Tid, men jæ' æ' li'egodt altid kommen te'bage te' Dig, Rosalie!

— Du æ' creme de la creme — det betyder paa Dansk — lidt let Dessert etter Midda'en — —.

Livet æ' en ond Drøm — som Digteren sagde hen a' Aften — da han saa sin Kone i Bomesiskørt. —

— Jæ' ku' gøre alt for Dig i Aften. — jæ' ku' sla' Dig et Par paa Tæven — saa dejlig æ' du!!!

— Bønnelykke — to fra Fad — højt Skum — det ska' være en Gallaften denneher! —

— Du æ' færdig med og være Kæmpedame — Du har sla'et de Triller, som at der ska' sla's — der æ' ingen Publikum for feminin Sangkunst mere — de unge Mennesker nu te' Da's spiller Fodbold og danser Fox-trot og gaar og skaver sig med Guld-armaand og taler som Telefondamer — — jæ' ku' li'e og se Dig overfor en af disse hersens moderne Levemænd — han vilde bi'e stakaandet, naar bare a' Du saa paa ham. — —

— Ka' Du huske, da den nervøse Kresjan fra Kastegyngen optraadte som Vild ude paa Bakken — og var be'en sværtet sort med noget, som a' han Silhuetklipperen ha'de lavet? — Da Forestillingen var forbi, ku' vi ikke faa det sorte vasket a', og Kres'jan gik hele Sommeren og var blakket over Napoleonsprofilen — — det klarede Siskamsjonen, Rosalie — du ha'de Kig paa ham! — men ser Du, det var Fa'r her, der ha'de betalt Silhuetklipperen for og lave Malingen — jæ' har arbejdet i det skjulte — jæ' vilde jo nok beholde Koteletten for mig sæl'! —

— Og hva' æ' der osse be'en a' Kres'jan — æ' det en Stilling for en videnskavelig uddannet Gyng-ejer og staa og sælle Vafler i en Vognport? — Næh — se paa Fa'r her — jæ' føller med Tiden — lidt Børs — og lidt Kendskav te' Billiarets Hem'li'hed — veni — vidi — vici!

Man æ' be'en Tilskuer te' Livets Tragek — man sitter og ge'r sit Bifald te' Kende gør man — og jæ' glæder mig te' a' Du bi'er voksen — Du bi'er ganske vist ikke saa dejlig og se paa — men Du bi'er mere fornuftig og tale med.

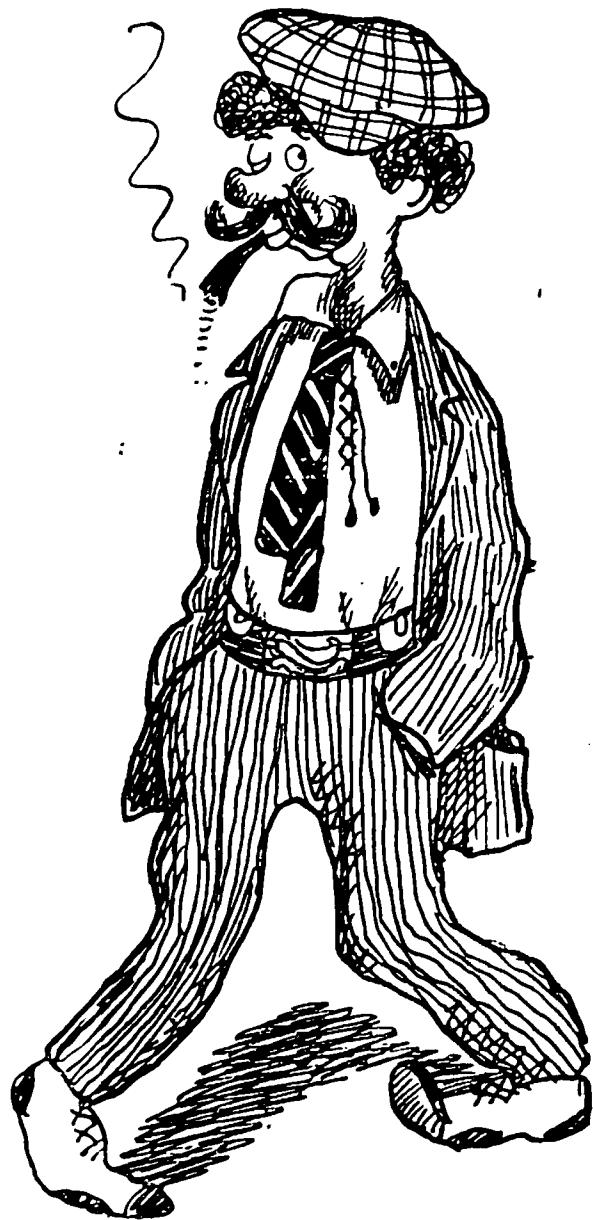
Livet æ' et Pladespil — det æ' kun de færreste, der vinder en Gibsfigur, og der æ' aldrig no'en, der render a' med Salonvækkeuhret!

Naa — vi maa jo se og komme hen i Biografen, som at Fa'r har lovet Dig — saa at Du ka' falde i Trance, naar a' Du ser Olaf Fønss — der æ' no'en, der si'er, a' Filmen ikke æ' Kunst — men jæ' spør' — æ' det Kunst, man ser paa Teatrerne? — hvor ligger Nuangsen? — Vi æ' heldigvis Børn nok

endnu te' og se Rocambole bryde ing te' den skæl-
vende Hertuginde — kom saa, Salie, — naar vi
gaar hjem, æ' vi sengtimentale, og Du ska' nynne
en Vuggevise for Fa'r — Bønnelykke — lig no'ne
Bajere paa Is — te' a' vi kommer te'bages!

EN BOLSCHEVIK

Fred'rik med Luffen, der paa-
staar at være uægte Søn af
en meget betydelig Digter —
der imidlertid forsømte sin Pøse
og lod ham vokse op ligevis som
Urskovens vilde Lianer — han
staar en Aften og omslynger paa
en yndefuld Maade en Lygtepæl,
medens Tasmørket lægger sig
som et Sørgelort over Menne-
skenes Gerninger. Jordkloden

gaar sin støtte Gang i Himmelummet
og smaa Mennesker slaar sig for Bry-
stet og siger: „Lad mig bare komme
til!“ Fred'rik slaar ud med Haanden,
da han ser mig — et Gensynets Nord-
lys straalere fra hans Bordeauxrøde Næse
og han siger:

„Jæ' la' forleden Nat paa et en-
kelt Edderdun midt ude paa Sant
Jørgens Sø — det ka' ha' sin Beha-
velighed, naar at man æ' lidt hed i
Ho'det. Og lie'som at jæ' ligger dér,
saa kommer der en Mand med et stort

uigennemtrængeligt Skæg over hele Ho'det — han stiller sig op og kigger paa mig — jæ' be' helt nervøs og saa siger han — Jakajalaw jing svit bakka-lomniabej — kommemlomsikvat ski — skibanak tilliqvitlaski — suspadi kalawski — draspanaw — ho — ho! —

Du ta'r Fejl — si'er saa jæ' — Du maa være gaaet forkert — hva' æ' Du for en Gut?

— Malkamiskum baia vitta — akka — — smaski — vitta — akkavitta — —

Ork nej — Du gamle — det æ' helt forkert — her æ' ingen Akkevit — la' vær med og spøg med den Slags Ting — men hva' æ' Du for en Gut — sig frem uden Blussel — ?

Oklabalka — drestikvap — malkalewski sjamponghawejkuk — vitta lakkaska dilamnialuske akla Bolschevikko — — —

Naa — saa Du æ' Bolschevik — — jamen Du æ' jo et nydeligt Menneske — Bolschevik — — og saa rejste jeg mig op med et Sæt — næh med to Sæt, og saa sa'e jæ' til ham — ved Du hva' jæ' gør — jæ' stiller mig i Spidsen for Dig og saa erobrer vi København. —

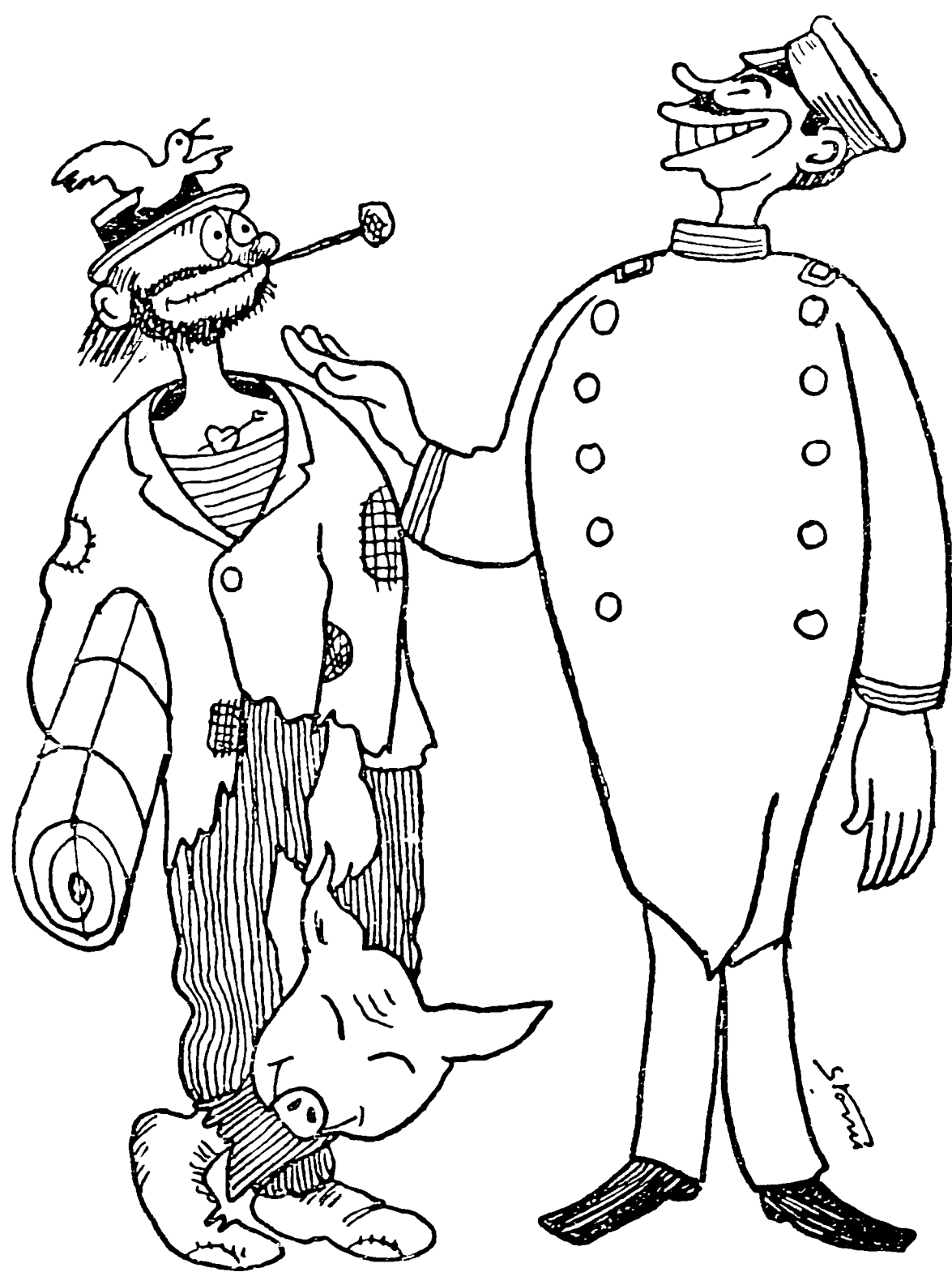
Jakla kumskalej — sagde Bolscheviken og saa var jæ' straks med.

Nu gaar vi over paa Godsbanegaarden og uddeler nogle Gratialer — Og da vi kom derover, gik der en meget fin Jernbaneembedsmand og en hel Del mindre fine Embedsmænd — flinke Folk — rare Men'sker — man ka' stjæle alt hvad man vil derovre — de klapper bare éen paa Skulderen — det æ' vores

Folk, sagde jæ' til Bolscheho'det — vi uddelte en hel Masse Gratialer og afskedigede hele Personalet.

Dumskalew — papiskut? — sagde Bolscheviken — og det betyder — hvor ska' vi gaa hen og lave lidt Grin.

Vi ta'r og flytter et Futtog ud paa Sporvogns-

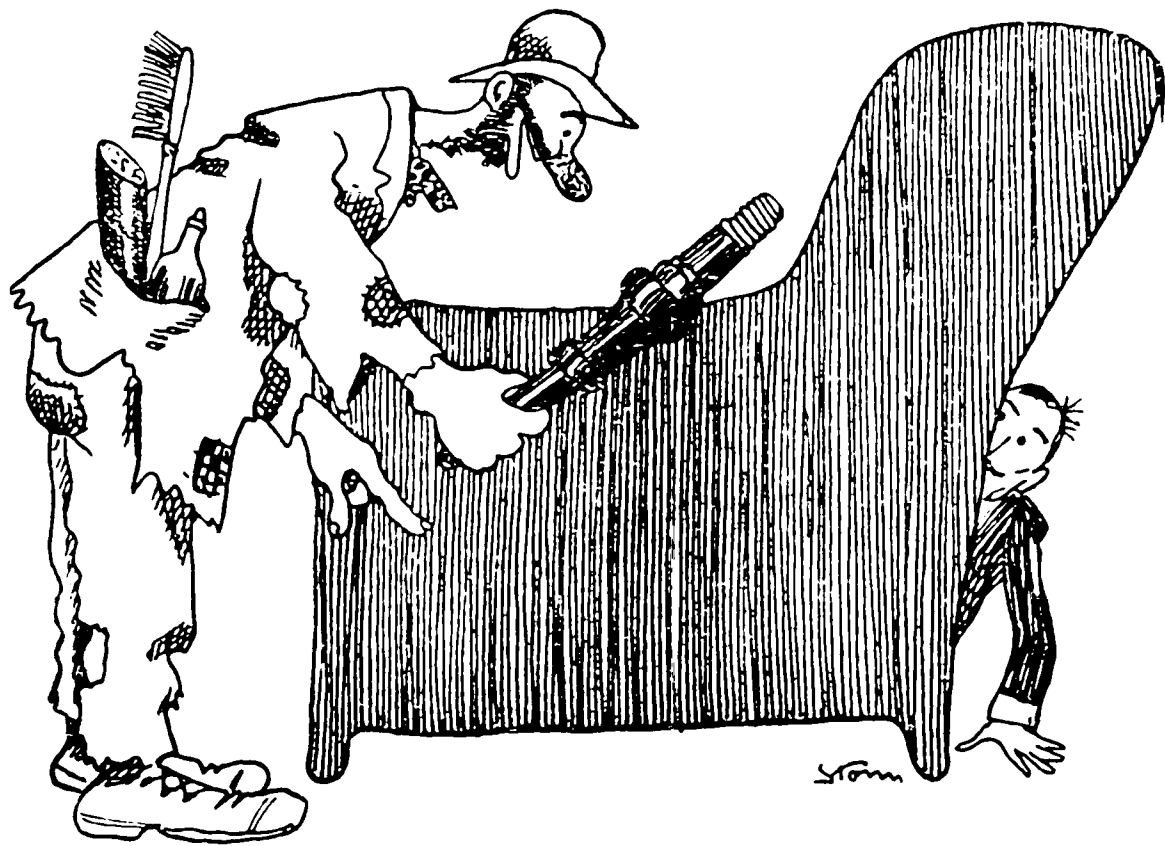

skinnerne, og saa kører vi ing te' Landmandsbanken og adopterer den! Ska' vi ikke det, hva'?

Ulakmagski — sagde han saa — og saa kørte vi — paa Vejen mødte vi Politidirektøren — ham arresterede vi sel'følgelig — og saa kom vi ing til Landmandsbanken, og dér gik vi op ad nogle Trapper og kom til en Dør, hvorpaa der stod „Generaldirektøren“.

— Det æ' dér vi ska' ing — sagde jæ' til Bolscheviken.

Han be' helt urolig og begyndte og ordne ved Øjenbrynene. — Det behøves sgunte, sagde jæ' — husk paa, Du æ' Bolschevik — Du ska' se' lidt uordentlig ud — kom nu her — vi behøver ikke og banke paa — og saa gik vi ing — der sad en lille fin Herre i en meget stor Stol — jæ' gik li'e hen til ham og sagde — æ' det Gløkstadt? — han kiggede meget fornemt paa mig gennem Knaphullet

— æ' det Gløkstadt?? sagde jæ' igen — men han svarede ikke — saa rev jæ' et Stoleben a' og legede lidt med ham og saa sa'e jæ' — ka' Du komme ner a' Sjesterfielsmøblementet — — — Væ'sgo' — der har Du en Femøre te' en Bismarksklump — og ka' Du saa sørre for, at vi faar lidt Brænd'vin i Gemakkerne — og saa maa Du gerne ha' Ferie — Basta eleganta!

Mamskilompolisk — sagde Bolscheviken og tændte seks a' Generaldirektørens Havanesere paa én Gang.

La' vos gaa nejenunder — sagde jæ' til ham —

og se paa Regnskaverne — — — Det be' vi hurtig færdige med — vi delte, hvad der var, og afskedigede hele Personalet.

Jæski — begyndtsku aggi bi — lidtski sultenskvat — sagde Bolscheviken.

All right — Bolschevik — sagde jæ', vi ska' straks spise Frokost — jæ' har tel'foneret hen te' Angletære om at stille tolv Bajere frem, men paa Vejen derhen æ' det vel bedst, at vi gaar ing og ordner Forholdene paa det kongelige Teater — og vi stavrede.

Da vi kom ing i Teatret saa stod der en lille haarig Mand og saa morderlig sammenbidt ud. — Tag Dig iagt for ham der — sagde jæ' til Bolscheviken — det æ' Johannes Nielsen!

Bider han? — spurgte Bolscheviken.

Ja æ' Du tosset — han ka' bide Spidsen a' en Cigar — (daarlig Vittighed — i sin Tid anvendt under en Tegning af Forfatteren i Klods Hans) — saa gik vi ovenpaa, og der mødte vi Teatergreven — fin Mand — Fødderne udad — og jæ' gik li'e hen til ham og sagde — Du æ' pillet ned — færdig med Dig, a' med Celluidflippen — hva' prøver I paa for Tiden? — Et moderne Stykke — sagde han saa. — Naah — javel — et a' Holberg — den kender vi, men hva' æ' det for et Renderi ud og ing a' Dørene. — Ork — det æ' hele Balletten og alle Operasangerne der løver deres Vej — ak ja — de Konstnernaturer! — saa gik vi.

— — —

Da vi kom ud paa Kongens Nytorv og sku' hen og ha' Frokost — saa mødte vi en meget højtstaaende

Person — jæ' sagde til Bolscheviken — ham ska' vi ha' lidt Grin med? — saa løv jæ' ing i en Gaard. og hentede en Stige og krøv op til ham — og saa sagde jæ til ham — ned a' Pidestalen — Du æ' færdig — krøl Dig sammen — ing i Tapetet!

Og saa sa'e jæ' til Bolscheviken — Hva' ska' vi gøre ved ham? — Ska' vi idømme ham livsvarig Ensomhed? — Javel. — Vi sender ham ud i Betty Nansens Teater.*)

— Og da vi kom hen paa Angletære og ha'de sat os ner — saa li'e inden a' Frokosten be' trukken op, saa vovnede jæ' — og det var morderlig ubehaveligt, Peddersen — Basta eleganta!

*) Hentydningen til det samme Betty Nansens Teater er ingen Spot over Teatret — men over Publikum.

Forf. Anm.

SANGFORENINGEN
„MORGENRØDEN“ S
PINSETUR

Mine Herre,
naar jeg
ta'r Ordet, saa
æ' det ikke for
det, at jeg ta'r
Ordet — men
æh — æh —
saa æ' det for
det, at jeg ta'r
— æh — æh
Ordet — og saa
æ' det for og
gi'e ham, Tenor
Holm, en lille
en over Snuden

— jæ' — personlig altsaa — har ikke no'ed imod
Manden — som Helhed altsaa — men naar en Med-
lem af Foreningen gentagne Gange efter hverandre
ikke kommer te' Prøverne, saa maa jæ' som Formand
ligge mig lidt imellem. — — Nu i Tirsdags, da vi
sku' ingøve „Det gaar saa let over Bølgen blaa“, saa
be' Tenor Holm væk — og hele Sangen æ' Solo —

4*

— Tenor Solo — med Brummen i det fjerne — æ' der no'en Mening i det? — Alle Brummerne var her — det kostede Foreningen tre Kasser Øl — og saa som sædvanlig be' jæ' osse fuld — nej — si'er jæ' — vi maa ha' et andet Lokale — et Lokale uden Trapper — der æ' ingen Mening i, a' Medlemmerne, naar de har sunget en hel Aftning og æ' overanstrengte, ska' staa paa Ho'det ne'r af Trapperne, naar de gaar hjem.

— — —

Men for og komme saa langt væk fra Sagen som muligt — ska' jæ' nu komme ing paa Dagsordenen, saa vil jæ' henvende mig te' de Herrer og meddele Jer, a' vi som sædvanlig første Pinseda' stiller paa Runddelen og afsynger „Nu blusser Morgenrøden op, og Fuglene kvidre paa Grene“, og naar vi æ' færdig med den, saa massere vi ne'r a' Pilealléen te' Søndermarken — her maa jæ' ingskyde et Ord — at de Herre, der ikke har høje Hatte, ska' møde med hvide Sangerhuer, og ikke som lille Lassen, der sidste Gang stillede med Cyklehue og Brandert — sku' no'en være staaet saa tidligt op, at der allerede sku' være en lille Ansats te' en Brandert, saa vil jæ' be' de Herre om og holde lidt igen — der bi'er jo Tid nok te' og more os i. — Saa har jæ' tænkt, at Nikkelajsen ska' nøj's med og bære Fanen og ikke synge med — han æ' slem te' og komme ud a' Fodslav — og saa vil vi ikke ha' Kællingerne med i Toget — nej — de ser alt for forskellige ud — de ska' gaa i Forvejen med Madkurvene og i det hele taget holde sig i Baggrunden.

Og saa vil jæ' meget ingtrængende anmode de Herre om og la' være med og trække Øl op under Solosangen — og ikke som Basse-Hansen, der sidste Aar ødelaa hele Gralsfortællingen. Det vil bi'e meddelt Tenor-Holm paa et Brevkort — vi ku' jo osse vælge to Tillidsmænd te' og passe paa Ølkasserne — hvis der æ' no'en, der tør ta'e Ansvaret — der maa kuns udleveres to Pilsnere pr. Mand — hvert Kva'ter.

Naar vi saa æ' færdige med Sangene, saa bi'er der dækket op paa Plænen, og som sædvanlig — æder vi altsaa. — Fru Mikkelsen og Brøle Møller vil danse en Vrikkedans, og jæ' maa henstille te' de Herre — i sin Helhed — om ikke og vrikke med — enhver ka' faa Lov te' og optræde Solo, naar de først henvender sig te' mig eller Kassereren — det æ' osse mig — og lille Lassen ka' jo godt faa Lov te' og ge' den uvardige Historie, han altid ge'r, naar vi har Fest — hvis altsaa Lassen — i sin Helhed altsaa — ka' huske den — han æ' jo immer lidt lallende paa den Tid a' Aftningen — men Never mind — han om det. —

Saa vil jæ' slutte med og huske de Herre paa og komme ud a' Haven, inden de lukker — det ser ikke godt ud, a' vi kryver over Stakittet, og saa æ' det osse et farligt Mas med og faa Madammerne og Barnevognene over bavetter — men alt det ordner sig jo nok — det ska' jæ' nok sørre for — og hvis a' der æ' no'en a' de Herre, der ska' te' og slaas, saa æ' det bedst, a' de gaar no'ed afsides — det forstørre nemlig altid Gemytligheden, naar man æ'

midt i en to Mand frem for en Enke. — Altsaa —
de Herre — vi mødes paa Runddelen — i sin Hel-
hed — høje Hatte og hvide Sangerhuer og ingen
Branderter te' og begynde med — ska' vi saa ta' og
se lidt paa Ølkasserne.

FORBUDSADRESSEN

Fred'rik med Næsen fortæller: Uh — jæ' be' helt nervøs — jæ' saa en Hest, der løv løbsk med en Ølvogn. Det var igaar Aftes, at jæ' sad oppe paa Loggian, sammen med Fred'riksberg Slot — De véd — min go'e Ven.

Vi ha'de det rigtigt behaveligt — med en enkelt Udsigt over Byen — saa — li'e som vi sitter — saa banker det paa Klokken — løv hen og dirk op — si'er jæ' saa te' Fred'riksberg Slot — men han æ' saa gevaldig indolent a' sig — han æ' a' bedre Familie. — Naa — saa ha'lede jæ' op i Ørene og løv hen og lukkede op. —

Det viste sig og være en ældre Dame — en nydelig ældre Dame — en rigtig Strik — det var en morderlig fin Dame — saadan i Barok Empirestil.

Jæ' traadte tre Skridt tilbaves og saa' diamentralt paa hende og saa sa'e jæ' —:

— De æ' hjærtelig velkommen, Frøken — De maa undskylde at her sér lidt urytteligt ud — for min Kone har li'e hængt sig — og saa sa'e jæ' te' Fred'riksberg Slot — ka' du være saa venlig og jave Rotterne ne'r a' Gyngestolen — saa at Damen

ka' komme te' og sitte! Væs'artig og ta' Plads, Frøken!
 (Saa tog jæ' Stolen væk) — Hvoffor kommer De op
 te' os — ja'o det var en meget alvorlig Affære —
 storartet — det glæder mig — lad os bare faa lidt
 Brand i'en Frøken — vi sitter og keder os!

— Saa halede hun et stort Dolkument op a'
 Tasken — was ist das? — sa'e jæ'. — — Det var
 denne hersens Forbuds-
 adresse — (Saa besvi-
 mede Fred'riksberg Slot)
 — han æ' et forfærdelig
 fintfølende Menneske —

Forbudsadressen! —
 Forbudsadressen? Hvor
 ka' det være, at De kom-
 mer op te' mig? — —
 ja jæ' var be'et udpeget
 — Naah — ja — det
 smigrer mig — — men
 her ska' De ikke komme
 og ødeligge et hyggeligt
 Familieliv — — — la'

mig se, hvem der har skrevet under paa den — —
 Jens Fjumsenberg 15 Aar — Anna Mikkelsen — 3.
 Maaneder — Tho'valt Flintenburg — afdød — hm
 — hm — Vaps — Vaps! — Vaps? — hvem æ'
 det? — Vaps? — Naah — det æ' Urtekræmmerens
 Puddelhund — aa herregud ja — ja — den bi'er jo
 gammel — — — javel — jæ' har en Støvleknægt,
 som at der ska' faa Lov te' og skrive under! — —

Ja — men det var helt forkert, som a' jæ' saa

paa Saven — sa'e hun saa — jæ' saa altfor humo-
ristisk paa det — men saa sa'e jæ' te' hende — at
jæ' var født Optimist og om vi ikke heller sku' tale
om no'ed andet.

Næh — sa'e hun saa — jæ' vidste jo nok, at
Speretussens Indflydelse paa Konst og Litteratur —
— — Konst! — og Makkelatur? — sagde jæ' —
la' bare vær' med den — jæ' kender det — tror De,
at saadan store Digtere — som for Eksempel —
Gøthe og Holger Drachmann og Rembrandt og Anton
Melby ku' ha' skrevet alle de dejlige Bøger — hvis
at de ikke ha'de ta'et sig en gevaldig Hivert? —
Næh — saadden no'ed gør man ikke, naar man æ'
ædru! — Ja — men jæ' vidste jo nok, at man ikke
ku' bestille no'ed, naar man drikker — ork ja — jæ'
ved godt, at man ikke kan bestille andet end og
drikke! — Og saa vidste jæ' jo nok, at for hver
Bajer — som at jæ' drak — saa be' der trukket en
Maaned fra mit Liv. — Umuligt, Frøken! — sa'e jæ'
saa — umuligt — saa var jæ' jo død for mange
hundrede Aar siden — næh det maa vi sitte os
roligt ned og regne etter — det maa være galt regnet ud.

Og da vi nævnede, det lille dejlige Ord „Bajer“
— saa begyndte Fred'riksberg Slot og røre paa Luf-
ferne — han æ' et forfærdeligt fintfølende Menneske —

Hvorfor kalder De ham for Fred'riksberg Slot?
— sa'e hun saa —

Det æ' for det han æ' Brandfarlig — (ikke saa
god en Vittighed — men den fylder altid en Linie).

Slottet kom hen te' mig og sa'e — hør hva' æ'
I snakker om — vil hun gi'e Øl? —

La' nu vær', sa'e jæ' —

Jamen vi ka' jo ikke la' hende gaa saadden uden videre, sa'e Slottet. — Vi maa lave lidt Fest for hende — sku' jæ' ikke gaa lidt paa Hænder — — han æ' saa rar — Fred'riksberg Slot.

— Nej — sa'e jæ' — véd Du hvad Du har?

— Næh — hva' har jæ'?

— Du har og holde Kæft!

Saa gik jæ' hen til Damen og sa'e:

— Ja — det æ' jo kedeligt nok, at vi ikke ka' ingvitere dem paa no'ed — for de drikker vel ikke Speretus — — — men maa jæ' ha'e Fornøjelsen og

vise Dem mit lille Museum — saa gik jæ' hen til et Hjørneskab — som jæ' ha'de staaende midt paa Gulvet og saa sa'e jæ' — maa jæ' ha'e den Ære og presentere Dem for mine seks Hektoliter! — — Akkevit! — Saa stillede vi Flaskerne ud paa Gulvet og tog Propperne a' — og der kom en dejlig Odor — Esprit de Valdemar Brøndum — og Damen be's'gu helt svirenes a' Lugten — hun halede op i Sokkerne og dansede rundt paa Gulvet — — det viste sig senere, at hun havde været ved Balletten — hun havde været Uvenner med Fru Heiberg — men den be' først rigtig gal — da hun la'e sig op paa Kykkenbordet og slog ud med Arme og Ben og sa'e — jæ' bi'er her hele Da'en — — saa gaar jæ'! — sa'e Fred'riksberg Slot. — —

— Vi maa jo se' og faa hende ud — ska' jæ' ikke smide hende ud a' Vinduet? — — han æ' saa rar — Fred'riksberg Slot.

Men jæ' sa'e: la' nu mig ordne det og saa gik jæ' hen te' hende og sa'e: — Ja — det æ' jo kedeligt nok — lille Frøken — men æh — æh — vi venter Herreselskab — vi ska' arresteres — og saa puffede jæ' hende gelinde ud a' Døren — men idet hun kom ud — saa vendte hun sig om og sa'e —: Hvad vil De nu gøre, hvis a' der bi'er Speretusforbud? — Det klarer vi nok, Frøken — vi gaar til Søs!!!

— Ork ja — uh — det maa være dejlig og være Vegetarianer — for de maa ikke drikke andet — end som Kornbrændevin!

ADOLF FORTÆLLER

Ja, her er Kaglebanen, Peddersen, og her er Albert — han strejker ikke, som ellers at Opvarterne gør i denne Tid — han æ' nemlig døv og lader, som om han ikke har hørt noget.

— — Ja, vi skal vel ha'e et Par Genstande, Peddersen? — og Albert ser jo ogsaa lidt støvet ud mellem Tænderne — næh — jeg begynder sgu' at blive ked af Forretningen — navnlig Pladespillet — Præmierne bliver jo dyre, Peddersen. — —

Det var ikke som i gamle Dage, da jeg rejste med Cirkus „du Øst“ i Sverrig og aad levende Duer; det var dengang, at Direktør Peter Kanon var den stærkeste Mand i hele Skandinavien — men det var ogsaa nogle morderlig gode Trælodder, han havde — de lignede grangiveligt — og saa saa' han saa gevaldig ud med Katteskindet om Maven.

Ved Siden af Cirkus la' der et Panorama, hvor man saa Espisoder fra Boerkrigen, som Krestjan Gyldenlak — ham den nervøse ovre fra Kastegyngen — havde malet, samtidig med at han optraadte som Dumme-Peter og Mosekdirektør og solgte Biletter og var Staldmester. Jeg passede Panoramaet, naar

jeg ikke var Vild, og Peter Kanons Kone passede det, naar jeg var Vild, og hun ikke var Rosenfé i Pantomimen. Ja, det var en moderlig god Tid og arbejde i, Peddersen. — Lad os faa et Par Genstande til, Albert! — —

Saa var det en Aften, vi havde optraadt i en lille Flække helt oppe i Nærheden af Finland, og vi skulde ned syd paa. „Karussel-Olsen“ og „Den enøjede Kraftprøve“, som var gaaet fallit med et Voks-kabinet, og saa Peter Kanon med Cirkus „du Øst“ lavede en hel Karavane og drog mod Sydens solbeskinnede Sletter. Men da vi var kommet ind i Skoven om Natten, saa hørte vi, at der kom en Vogn i gevaldig Fart efter os — — det var Sognefogden med fire store svenske Bønder, som havde Hænderne fulde af Knive — for der var nemlig ingen af d'Hrr. Direktører, der havde betalt Stadelje. Og Kromanden sang en Salme, der begyndte med Frokost og Akkevitter og endte med en gevaldig Masse dobbelte Kaffeponser. Hvad var der og gøre — Peddersen?

Vi slog Teltet op og lavede en Forestilling for Sognefogden og de fire Bønder og for Skovens vilde Hyæner og andre Husdyr.

Saa traadte den „enøjede Kraftprøve“ frem og holdt et Foredrag og meddelte de Herrer, at han nu vilde udføre et Kunststykke, som han mange Gange havde udført for Sultanen af Marokko samt Kong Menelik og flere andre gigtsvage Personer — han vilde udføre Aladdins vidunderlige Rejse til Olympia, og saa hentede han en stor Pakkasse og bad i meget

høflige Logogriffer de fem svenske Sjentlemæner om at træde ned i Kassen — det hørte med til Nummeret — og forholde sig rolig der, til de hørte Englene synge: „Home, sweet home“. Saa smækkede han Laaget i, og saa tampede vi en gevaldig Masse Søm i — saa lod vi Kassen staa i Skovens Ensomhed og kørte videre med Karavanen — men Krestjan Gyldenlak kunde ikke nære sig — han malede uden paa Kassen med store Bogstaver: „Forsigtig! Sogneraad!“ og ved Siden af seks Snapseglass. —

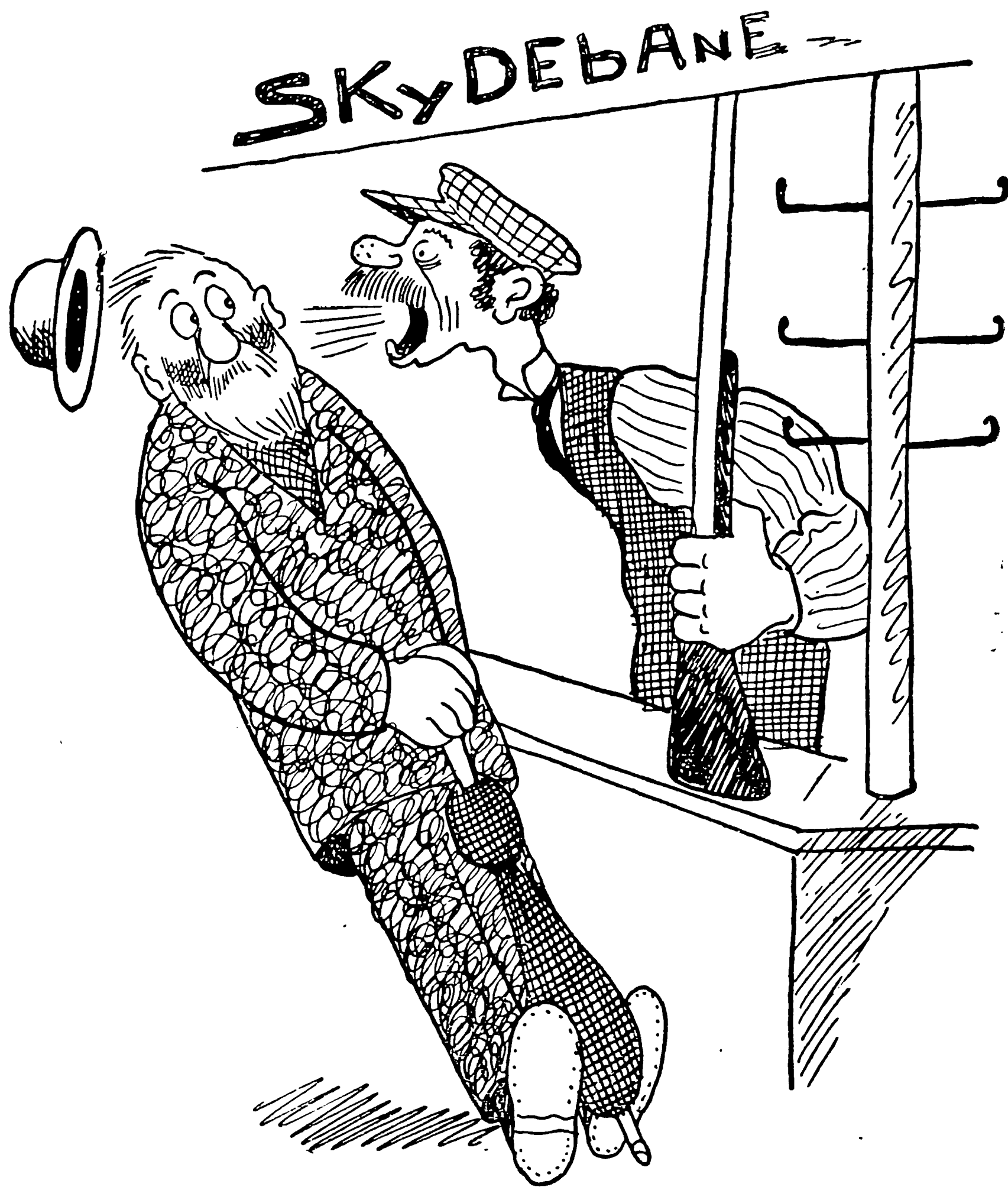
Vi kom uden videre Uheld til Syden, hvor vi alle sammen blev anholdt og puttet i Spjældet — men jeg kom snart ud igen, fordi jeg kun havde været Øjenvidne og ikke slaaet noget Søm i Kassen — for det Søm, jeg havde faaet fat i, det var krumt. Jeg havde godt og vel op imod en Krone og tyve Øre og steppede til Malmø og rejste hjem, hvor jeg fik Plads som Arbejdsløs paa en Beværtning, og der var det, jeg traf Rosalie, som logerede ovenpaa med rød Ampel og høje Hæle.

Jeg mærkede jo lige med det vons, at Rosalie havde et mildt Øje til mig, og da hun fik at vide, at jeg var Artist, saa blev hun helt spiralsk i sin Opførsel og slettede lige med det samme hele sin Fortid ud — som et Nul paa en Billardtavle — og hengav sig i et og alt til mig. — —

De skulde vel ikke tilfældigvis kunne betale de Par Genstande her, Peddersen, for jeg ka' skutte hitte den Krone, jeg laante af Dem før. — Naa, jeg maa hen til Pladespillet!

— — —

Et Par Gardister stod og tænkte over, om de skulde gaa ind til Aandemaneren Ali Ben Bukuli eller tage seks Slav til femogtyve i Adolfs Pladespil

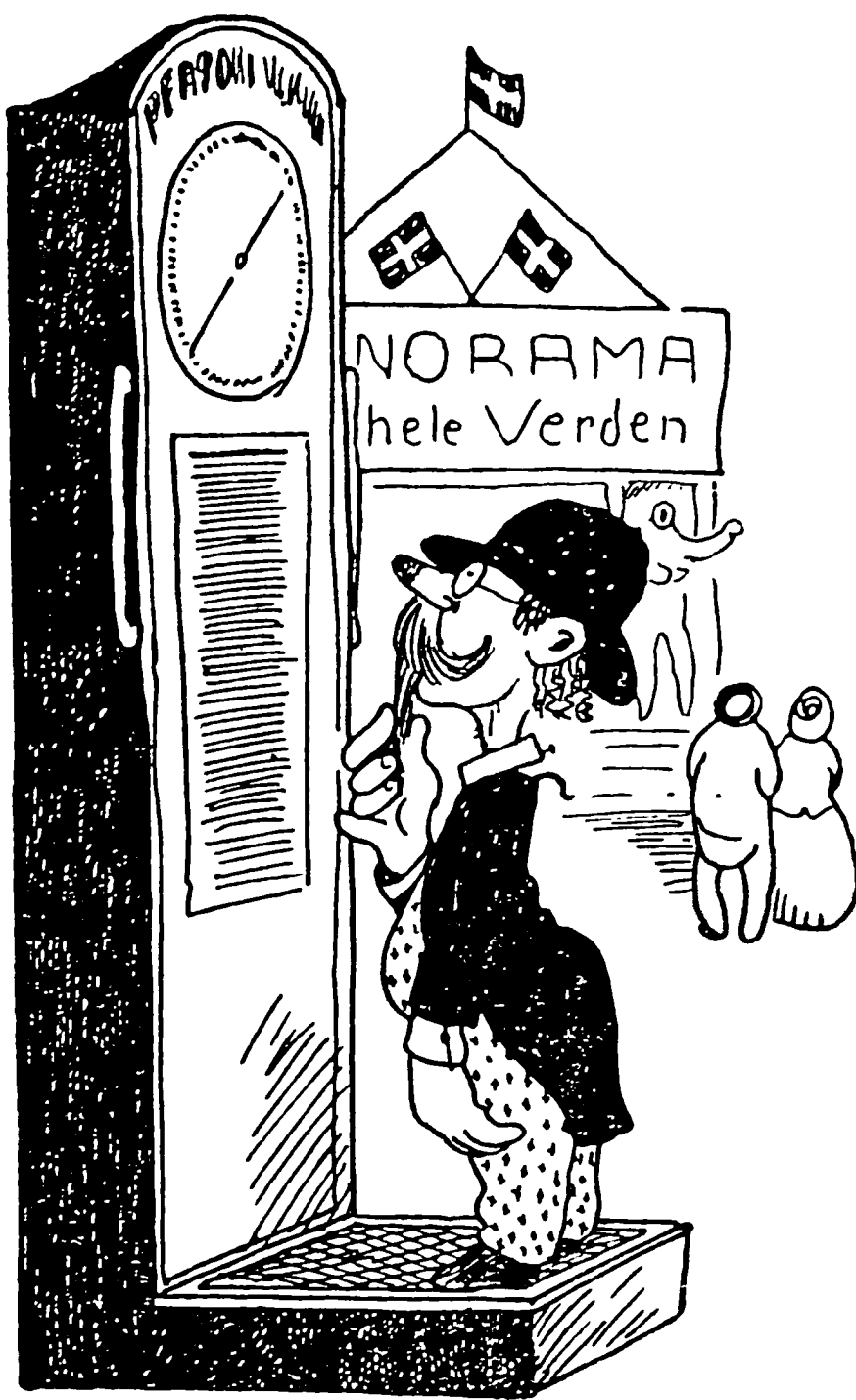

— hvor der var Udsigt til at vinde et ægte Schweizer-Uhr — eller en Gibbsfigur af Frederik den Syvende, et blaåt Blyant, der skrev rødt i den ene Ende — en Harmonika med otte Klapper og Klokkespil eller et Askebæger med Billede af Bernstorff Slot.

Silhuetklipper Holm var gaaet i Gang med at klippe en Barbersvend, der havde fri, og Sorte-Petersen henne ved Karussellen var oppe at skændes med en stor Artillerist, der absolut vilde køre ganske alene paa en Gris, og saa vilde han ovenikøbet sidde omvendt og holde den i Halen, mens Lirekassen spillede „Den glade Enke“.

Gamle Andersen med Skydebanen hylede og skreg i Ørene paa en Vendelbo, der stirrede idiotisk paa ham og troede, han var kommet til at skyde sig selv.

Adolf havde sit Mas henne ved Pladespillet: „Værs’artig, mine højtærede Herrer!“ raabte han til en Amme, der stod og gloede med en Barnevogn. „Det er her, man vinder hver Gang. Jeg har nylig haft den Ære at stikke Hans Majestæt Kejseren af Bogø en Plade — værs’artig, Frøken, træd nærmere — ingen Kunster med Ryggen — saavel Børn som Militærer — smid ikke Deres Penge ud til Gøgl og Humbug, men kom her og kild Lykken i Nakken — her kan De blive vejjet for fem Øre paa en Vægt, der nøjagtig viser den Vægt, De selv ønsker at

besidde — den staar her ved Siden af og griner over hele Ho'det — lad Dem ikke forlede til at betræde Lastens Vej, før De har vundet et af mine fine Hummelejspejle, hvor man kan se sig selv i alle Aldre og Attituder — vend ikke hjem til Deres Bopæl uden at medbringe en Gibbsfigur eller en Flaske Solbærrom, der kan faa Sankt Peder til at lukke Porten i Baglaas. — Værs'artig, de Herrer Gardister, som faar to Frislag uden at blinke — hvis De ikke vinder — ka' De alletider prøve en Gang til. Udholdenhed bringer Sejr — ærbødigst Zuslag.“

En af Gardisterne tager Mod til sig og gaar nølende hen til Adolf — han kaster fire Plader uden at ramme, og Adolf siger: „Nu skal jeg hjælpe lidt til, Hr. General. Se nu der, nu er der kuns en lille Halvmaane, der skal dækkes.“

Gardisten smider sløvt de sidste to Plader, og til hans ovenud ubeskrivelige Held dækker han Halvmaanen og modtager som Gevinst et lille Lomme-spejl, som Adolf venligst tilbyder at ombytte med en ægte svensk Solingen-Svane-Lommekniv eller et rødt Blyant.

Gardisten tager Lommekniven og forsvinder bredt grinende i Mængden. — „Hvad siger De til det, Peddersen?“ siger Adolf. „Jeg har ikke for ingen Ting rejst i Sverrig baade med Personvægt, Pladespil og Lykkekanon — immer gemytlig, Peddersen, det har jeg altid været — det var min Onkel ogsaa dengang, at de klippede alt Haaret af Hovedet paa ham nede i Ventesalen paa Banen — men den Historie vejer til en Whisky — med Prikvand — —

værs'artig, Hr. Grosserer! — — En lille skævrygget Mand med stort Overskæg staar foran Adolf og kigger paa Personvægten — han saa ud til at veje godt op imod otte Pund — men det viste sig, at han vejede halvfems, og han gik lettet bort.

USANDSYNLIGT

EN GAMMEL HISTORIE MED NYE ORD

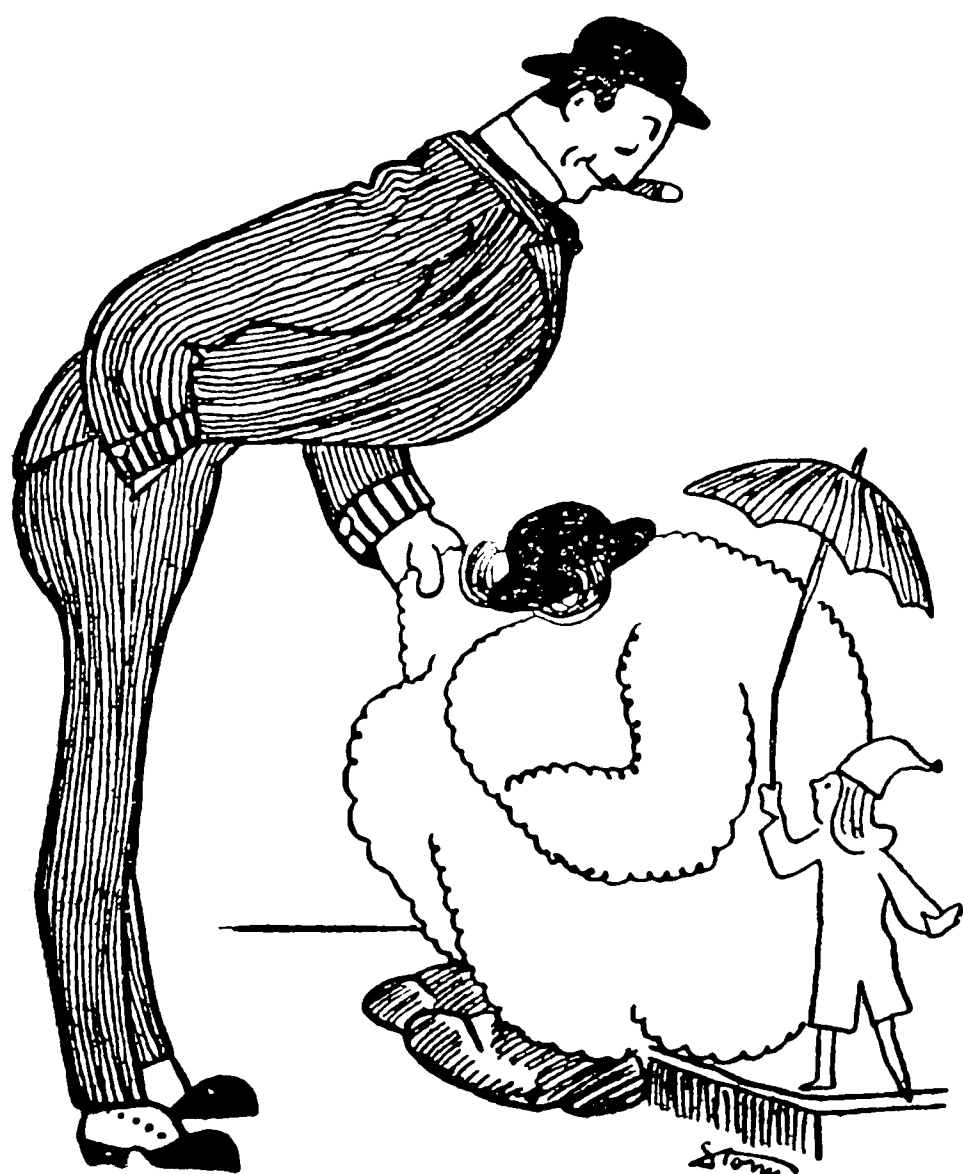
Maa det være mig tilladt at meddele Dem en lille Historie, som er fortalt mig af en Kontorchef — i Garden.

København er en dejlig By — li'som blaat Tøj altid er klædeligt — men i gamle Dage — ak ja — i Firserne — i Krinolinetiden og Tivoli med italienske Fester og Carl Lund og Fip og det Hele — — men endnu kan jeg gamle Professor more mig over og gaa en Tur ud ad Vesterbro — naar Mørket falder paa og spidde de smaa Insekter til min Samling — ak ja —: alt hviler Sivskoen sig paa Tilje — der dances ikke mere paa Bakken for dennesinde

Ja, saa var det forleden Aften, jeg kom gaaende ude i Westend — jeg sku' besøge en lille Dame af mit Bekendtskab — en lille Potteplante — det var dejligt Vejr — der laa nogle flade Violintoner i Luften og Maanen skinnede — Klokken var tre om Morgenen — — ja — jeg kan se hvad De mener — hun staar tidligt op!

Naa — da jeg kommer ind i Passagen — saa sér jeg i det blege Maanelys — at der sidder saadan en underlig sammenbøjet Skikkelse henne paa en

Trappe — jeg ku' ikke se hvad det var — det var saadan et helt Koas — naa — jeg gaar derhen og da jeg kommer nærmere, ser jeg et stort krøllet Homespanskæg — min gamle Ven Nikkelajsen — aah herregud hvor saa han ud — han lignede et vaadt Wienerbrød — naa ja herregud — han er jo svagelig — han kan ikke taale de fyldte Bolscher.

Det kan ikke nytte, han sidder her og fryser — Du maa hellere løbe op med ham, tænkte jeg. Nu vidste jeg tilfældigt, at han boede paa fjerde Sal — jeg har været til Juletræ — hos Konen — og jeg tager ham paa min flade Haand (han vejede saa meget som en Pakke Sygevat) og bærer ham op.

Da jeg kom op paa fjerde Sal, saa var der tre Døre; nu ku' jeg ikke rigtig huske, hva' for en der var hans — paa den ene stod der Hansen, paa den anden Nielsen. Det er nok et Par Russere, tænkte jeg, lad dem sove i Fred.

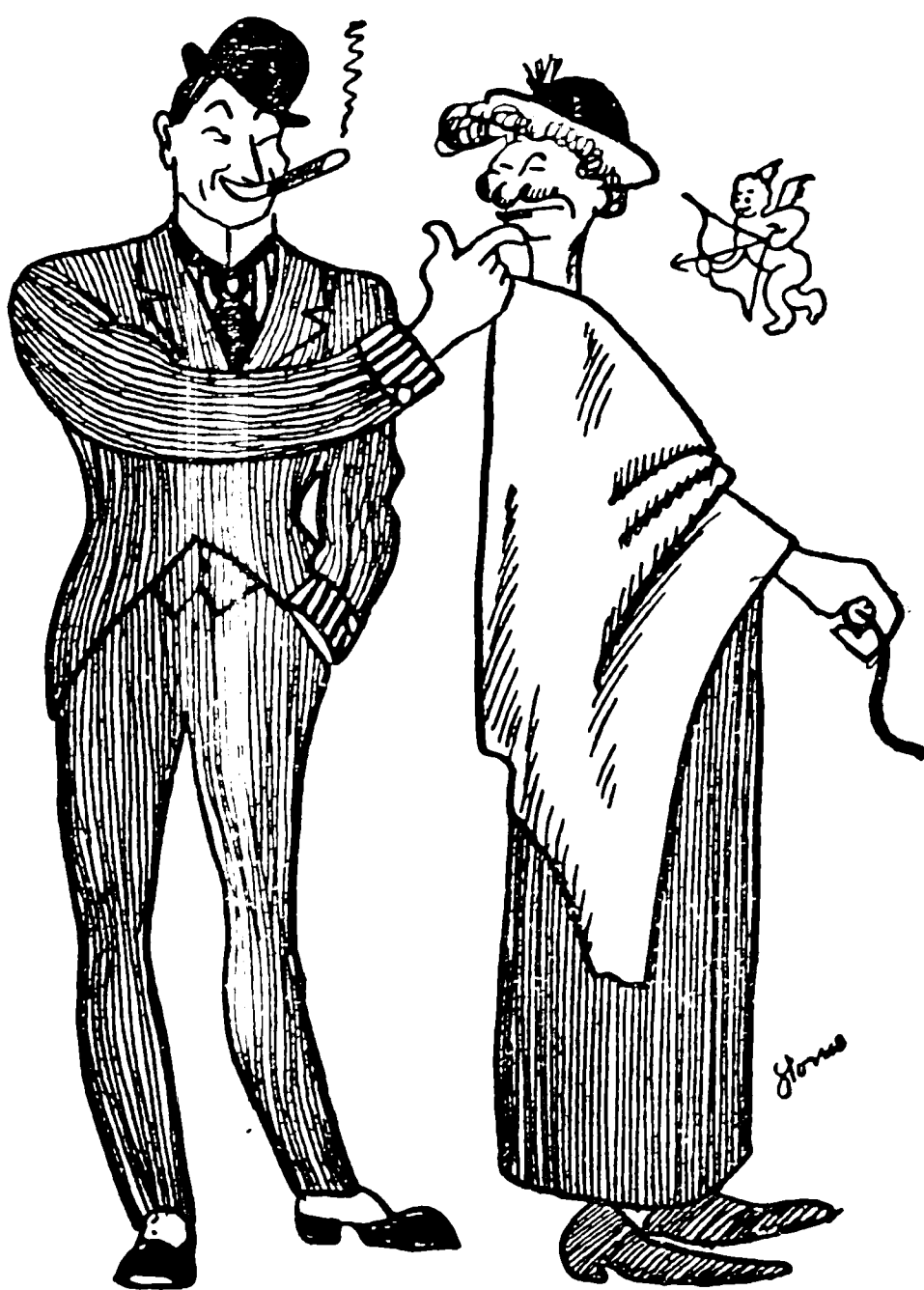
Men paa den midterste var der ingen Dørplade. — Det ligner Nikkelajsen, han er saa hemmelighedsfuld. — Naa, jeg bankede paa — ganske stilfærdigt — jeg troede jo, at Dragen sad derinde og hvæsedde med Kagerullen — — men der var ikke en Lyd

— „tystnad, tystnad“ som det hedder paa svenska. Saa bankede jeg lidt paa med Albuen — og saa lidt med Nikkelajsen — og saa var det ligesom at Døren kendte Nikkelajsen, den gik op af sig selv — stortartet! — og jeg stiller ham ind, ligesom en lille Terrakottafigur — jeg sagde ikke Godnat, for jeg vilde ikke vaagne ham — saa gik jeg ned.

Da jeg kom ned — saa sad der en til — han lignede Nikkelajsen fuldstændig — det var da mærkeligt, tænkte jeg — du har jo lige været oppe med ham?

— Naah, nu ved jeg det — det er Broderen — javel — ham nede fra Faaborg af — saa er han kommen til Byen og saa har de været ude sammen og saa har han dér sagt —: Gaa lidt i Forvejen — jeg har noget og besørge. Naa det kan jo ikke nytte, han sidder der og fryser — han maa op! — Og jeg pakkede ham ind i Ulsteren og bar ham op og lukkede ham ind: og idet jeg gaar ned ad Trapperne, tænker jeg ved mig selv — Nu vil jeg ikke haabe, at der er fler — for det er kun en Toværelsens Lejlighed.

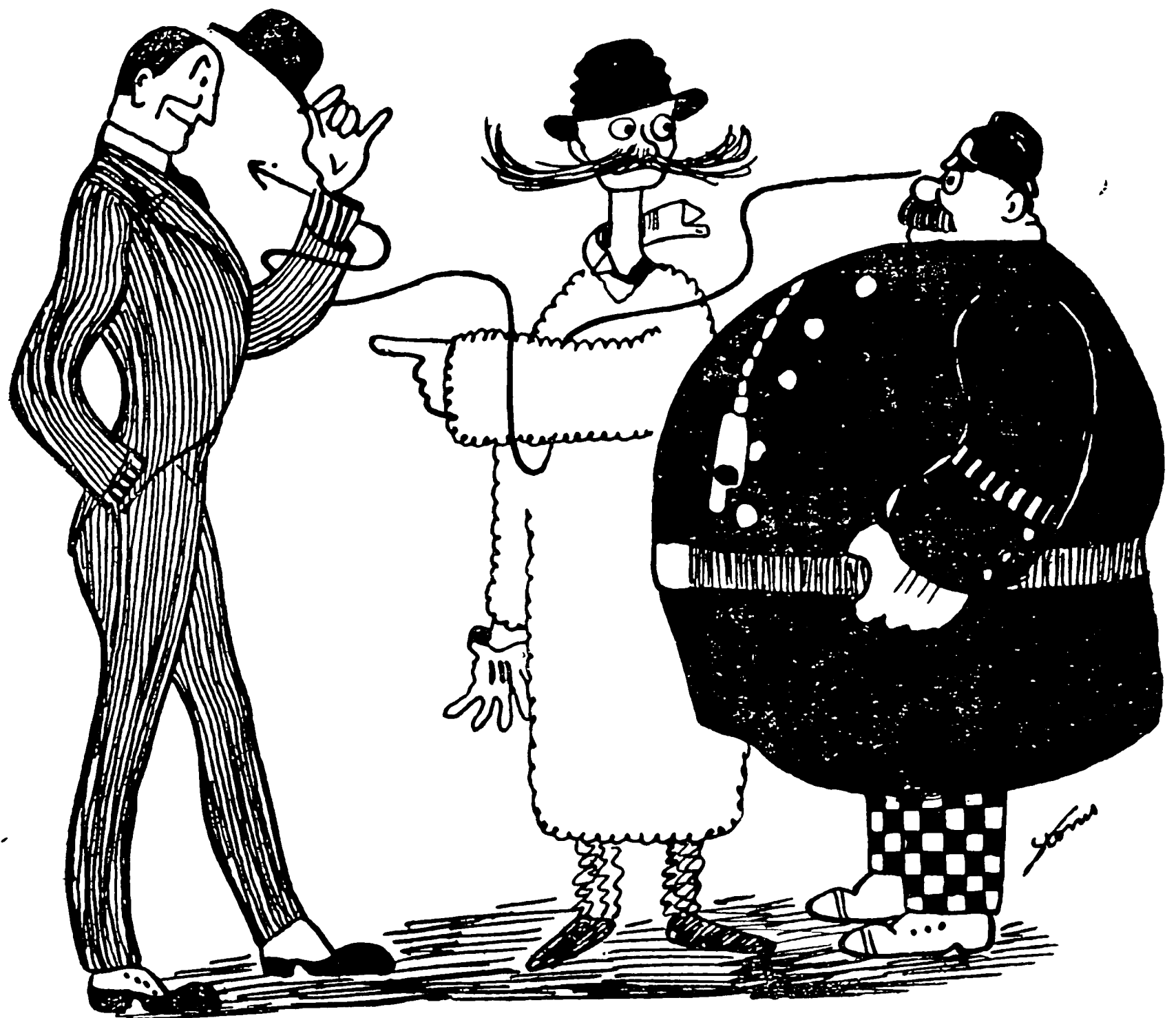
Saa gik jeg ned — men da jeg kom ned, saa

sad der en til — — det er umuligt — det er Fata Morgana det dér — eller er det Dig, der er bleven lidt usandsynligt?

Saa for at prøve, gik jeg over paa den anden Side af Gaden, der gik en yngre, buttet Aviskone.

— God Morgen, Frøken — hvordan ser jeg ud?

— Aah la' vær', Strik — sagde hun — ikke saa tidligt! —

Saa gik jeg tilbage te' Manden — for det maa jo være en Fætter eller saadant noget Spiritus familiaris — han maa op — — og jeg løb op med ham og puttede ham indenfor Døren og tænkte — han hitter nok Reolen af sig selv.

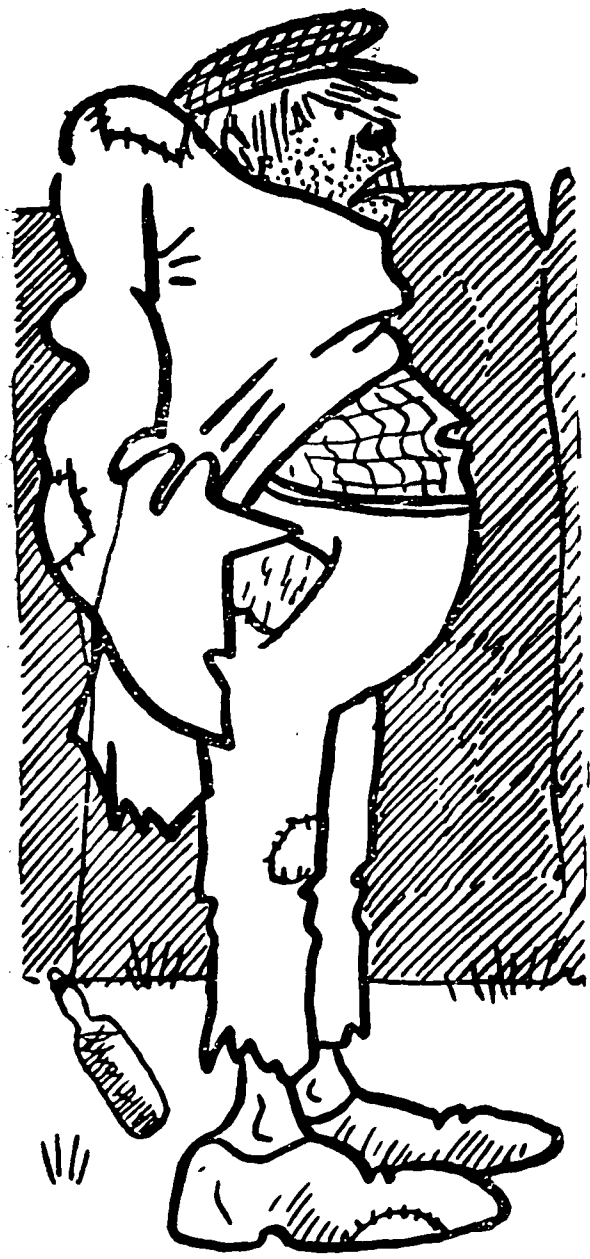
Og da jeg gik ned, sagde jeg til mig selv —

Hvis der nu er en til, naar Du kommer ned — saa har Du Delirium — — — og da jeg kom ned — — havde jeg Delirium.

Der sad en — han lignede de andre paa en Prik — og idet jeg kom helt hen til ham, saa rejser han sig op og kalder paa en Betjent og siger:

Hør — kan De ikke ta'e Dem lidt af den Herre dér — han er meget rar — lidt for rar — nu er han tre Gange rendt op paa fjerde Sal — — og smidt mig ned igennem Elevatorskakten.

I VARMEN

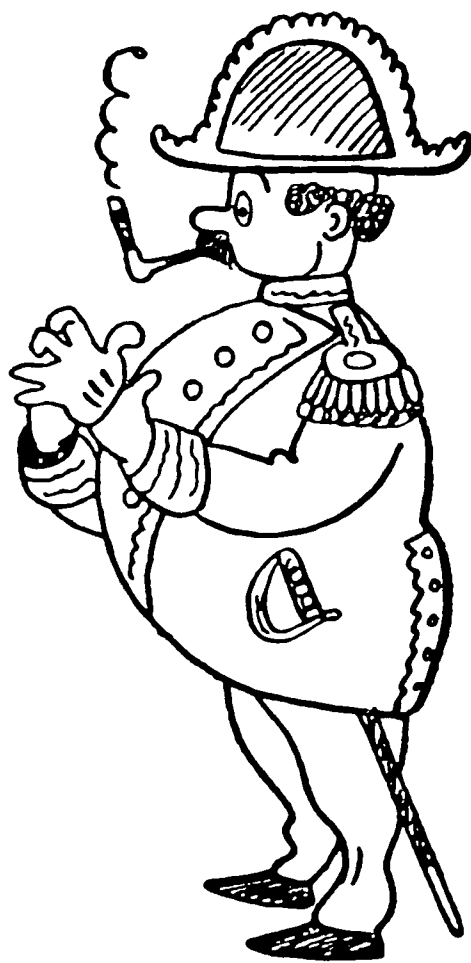

Drive Jens — en Skønhed
som Apollo fra Belvedere
— staar i sin Ensomhed og be-
tragter Livet — han hilser høf-
ligt ved at bevæge det venstre
Øjenbryn en ubetydelig Kende
— og siger:

— — Hvis a' Folk ku' se,
hvordan at de ser ud, saa vilde
alle Kævlerier være forbi fra i
Dag a', Peddersen, for saa vilde
de grine sig ihjel allesammen —

Staa engang her, Peddersen — bare i fem Minutter
— saa garanterer jæ' for, at De vil faa Modeller te'
et helt Galleri a' første Klasses Karimkaturer eller
hva' det æ', de kalder den Slags for — Og saa æ'
Folk none store Børn, sel' de allermest alvorlige og
strenge Embedsmænd er indenfor Mansjetsjorten
søde, smaa Børn, der hele Livet igennem æ' glade
for en Bismarksklump — som nu her i Pinsen —
inge i Søndermarken og Fred'riksber'-Have la' Folk
akkumrat som i Fred'rik den Sjettes Da'e og tællede

den, — gamle Mænd sprang omkring og stangede Buk og Konferensraaden legede Hest med Tante Mine — Ork, der æ' meget Grin, mens a' Uhrværket gaar rundt — Nu har vi faaet kvindelige Opvartere — bare den æ' holdbar — Peddersen — at de inte sla'r altfor meget Postelin i Smadder eller gaar og taver Haarnaalen ne'r i den legerede Suppe — — det æ' godt at jæ' altid spiser direkte a' Flasken — — det æ' ble'en varmt nu — og saa staar man og holder Foredrag om Brænds'let og Sparsommeligheden — Se' nu der — ham der kommer ovre paa det andet Fortov, æ' det ikke et helt Ævletyr a' Komek, Peddersen? — og det æ en rigtig pæn Mand, anset og velhavende, han ka' bare ikke se, hvor grinagtig han sel' ser ud, og derfor æ' Livet askegraat for ham — Ork — jæ' behøver ingen Spejl for og komme te' og grine a' mig sel' — — ta' Handsken paa, Peddersen — jæ' vil si'e Farvel.

RASLERI

Fred'rik Fugleburs Fætter, Søren Tandhjul, sidder paa en Bænk i Frederiksberg Allé. — Jæ' har været ude og rasle — immer gemytlig som den Bongvivang jæ' æ' — jæ' var klædt ud som norsk Jente. Det æ' godt, at København ikke æ' en Nejerlandsby, for der bru'er man Kokosnødder i Stedet for Fem-Ører — og jæ' sku' ikke ha' no'ed a' og rende og slæve paa et Par tusind Kokosnødder hele Da'en — — jæ' mødte ham Peter Go'nat, — han var morderlig ked a'et — han li'nede Anton Melby i Ansigtet — han var klædt ud som sig sel' — altsaa civil — han ha'de været arbejdsløs i to Maaneder, sa'e han. Men jæ' trøstede ham, for det har jæ' været i el've Aar. — At være eller inte være — som ham Mark Twajn sa'e!

— Uh, bare jæ' ku' synge — og ha'de en Slivesten.

Det har nu li'egodt vaaren en dejlig Da', sikken et Rasleri, men jæ' æ' jo vant te' og løfte Armen. —

Der var forresten en middelalderlig Frøken som be' ved med og rende bav etter mig, hun troede, at hun ha'de ta'et Fejl og puttet en Tiøre i Bøssen i Stedet for en Enøre. Jæ' trøstede hende — og jæ' maatte flere Gange staa stille og synge Prologen a' „Bajadser“ for og overdøve hendes Klynkeri. Men te' sidst stak jæ' hende ni Øre — man æ' vel Gentleman — — — der sku' vel ikke være et Par aflagte Automobiler te' en mindrebemidlet Herre a' Middelstanden?

I SOLEN

Søren Tomat staar i Solskinnet og smiler. — Ork, jæ' har lavet den fint, Peddersen, siger han. Og hans kæmpe-mæssige Næse gløder som en rød elektrisk Pære. — Ork, den æ' fin — der æ' ingen smalle Steder her. Og det æ' Linje eet, der æ' Skyld i hele Siskamsjasen. — Rent tilfældigt kommer jæ' forbi Runddelen en Aftning, og saa ser jæ', at der staar et Par gamle, fine Damer og venter Sporvognen; jæ' flyder te' li'e som en Myg og si'er: Den æ' nedlagt te' bedre Tider, lille Dame, gaa en Streg længre ner, der er Linje to — — men de vilde badus med Et'eren — saa va'et, at jæ' foreslog dem, at de ku' gaa bav etter mig, saa sku' jæ' gaa foran ing igennem Alleen og si'e ding-ding li'esom Sporvognen. Og den gik de med paa — li'e ing te' det nye Teater, og der be' vi enige om, at jæ' sku' vente te', at

Pantemimen var forbi, for saa og køre dem hjem igen paa samme Maner. — Jæ' stod osse et Par Timer og gloede, men saa kommer der en gevaldig fin Herre og si'er, at jæ' inte maatte staa li'e foran Teatret. — Saah? si'er jæ' saa — hvoffor det? Næh, for naar jæ' stod der og lyste med Snuden, saa troede Folk, at der var udsolgt, og saa var der ingen, som a' der gik i Teatret.

Saa sa'e jæ' —: Jamen — De ka' maaske bru'e mig te' Natlampe? — men saa be' han simpel og vilde fløtte mig — men jæ' holdt Hatten ner foran Snuden — saa a' han ikke ku' hitte mig i Mørket — og saa undveg jeg lumskeligen, Peddersen. — Ja, jæ' ka' se, at De ser lidt skeptomanisk paa mig, Peddersen — og det ska' De ha' Lov te', for det æ' ikke andet end som noget, at jæ' staar her og laver for og faa Tiden te' og gaa — men kender jæ' Dem ret som Men'skeven og Betragter af Livets camera obscura, saa æ' der vel ikke no'ed i Vejen for en lille Hal'tredser idag — eventuelt, hvis at De ikke har aftalte Penge, saa napper jæ' li'esaa galant en Krone. — Uh — jæ' kender Dem — De har majet Grin a' mig.

D. S. B.

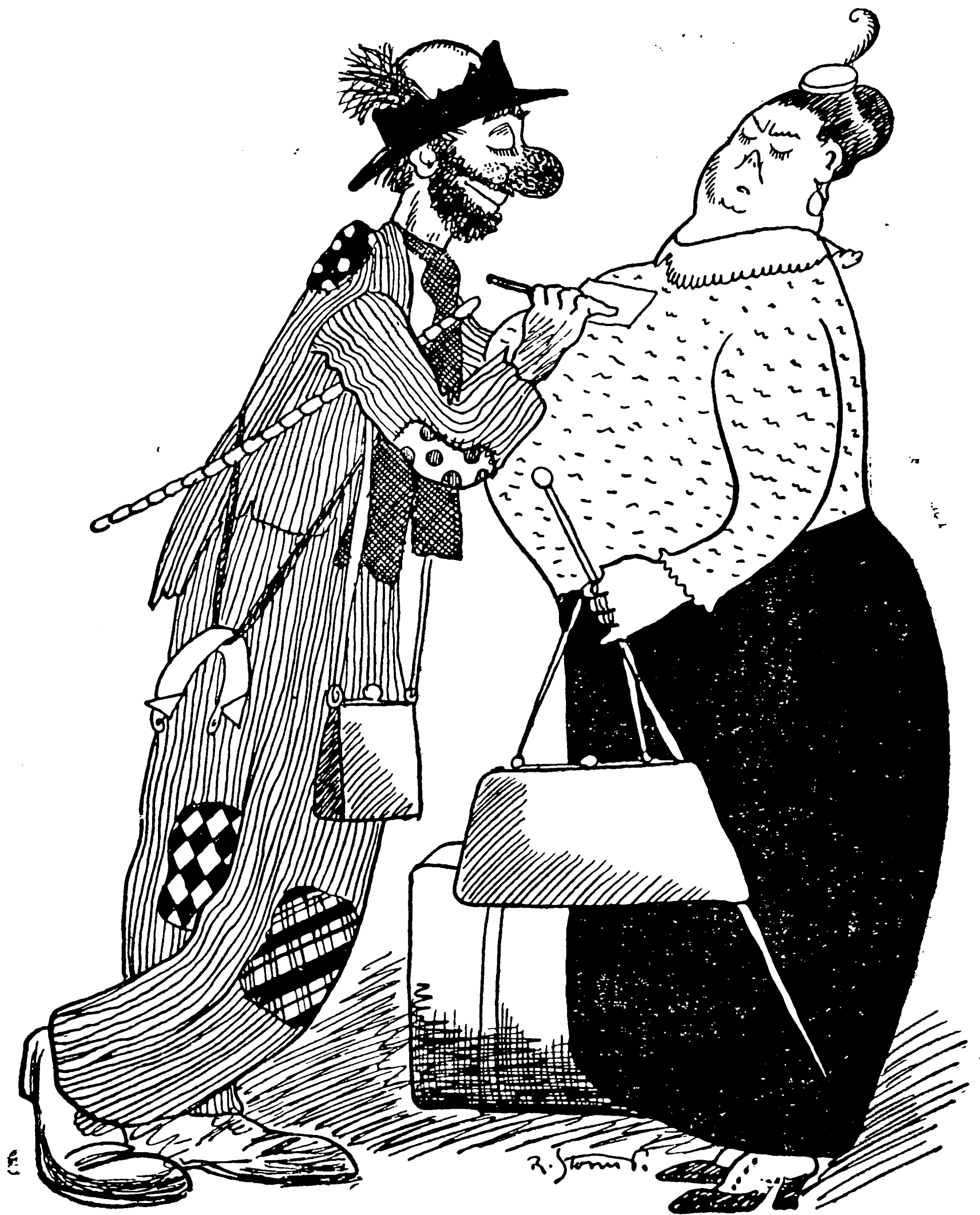
„Sofus med Haanden“ — en lidt ældre Gentle-
man, der har trukket sig tilbage fra det offent-
lige Liv og nu tilbringer Sommeren paa diverse Bade-
steder, fortæller om en Rejse fra Skagen til Køben-
havn.

: Jæ' har været ude og køre med Futtoget — uh,
det var en værre Re'lighed — naa — sla' Søm i
det! — Jæ' stod i en af de lange gennemgaaende
Vogne og trak Vejret igennem et Hul i Slipset —
saa æ' der en ældre Dame, der si'er til mig: —

: De staar og tramper ovenpaa mine Fødder!

: Det bi'er jæ' vel nødt til — jæ ka' vel ikke
trampe Dem undernejen Fødderne — lille Frøken
— sa'e jæ' — med en Antydning af Humør — ak ja
— der gaar Sagn om Borgtapeter. Da jæ' hade
staaet lidt, la' jæ' Mærke til en meget svær Dame,
der stod og gispede ved Siden a' — hun havde en
Barm som en Skriverpult — og jæ' lænede mig op
a' den og skrev et Postkort, som jæ' stoppede ner i
Munden paa en Tørvefabrikant, der stod og gavede
— han li'nede en Postkasse i Ansigtet.

Senerehen be' jæ' lagt ner — det var en Sang-
forening, der kom ing — tred've voksne Mandfolk

med Adonisskæg og Fersko, de sang saa det klang
— over Mark, over Vang — — de var engageret a'
Statsbanerne for og overdøve de Rejsendes Klager
te' Konduktørerne.

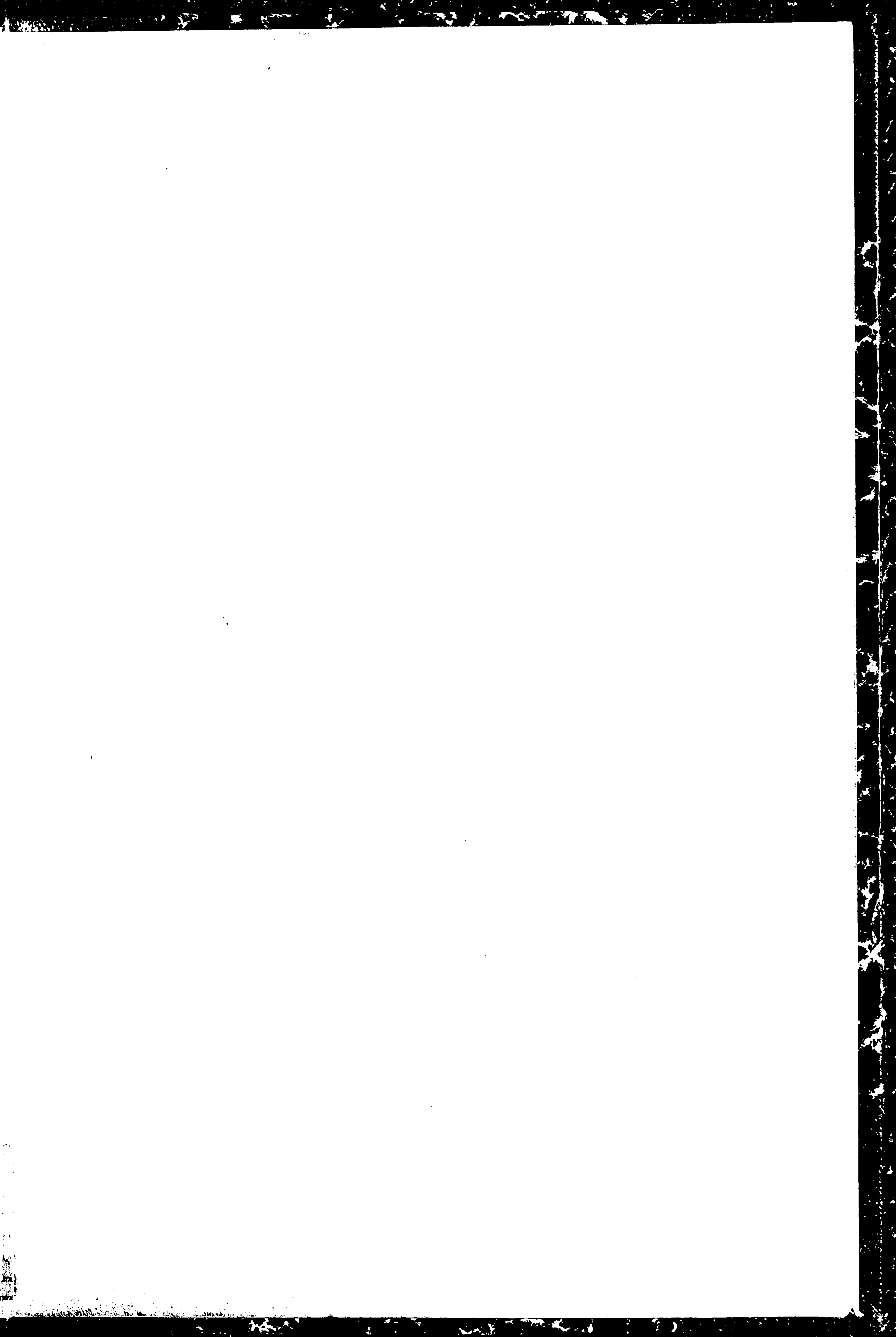
Paa Perronen i Fredericia la' der en hel Masse blege Men'sker og stønnede — jæ' sa'e te' en Opvarter, der kom forbi — æ' der sket en Ulykke? — Aah — det æ' ikke no'ed videre — sa'e han — det æ' bare no'en, der har drukket Kaffe!

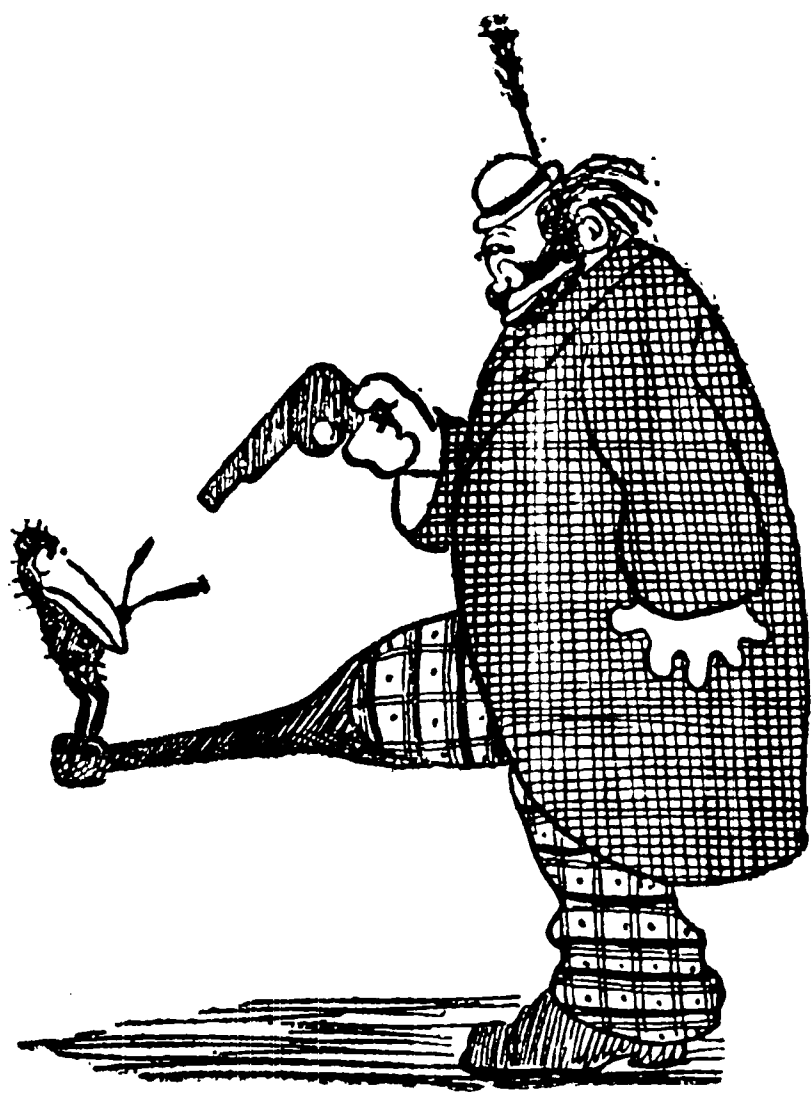
Stationsforstanderen gik frem og tilbage og saa morderlig udeltagende ud — han be' ved og si'e: Det æ' ikke mig! — Det æ' ikke mig! — li'esom Kelnerne paa de bedre Restauranter!

Lidt etter kom Striboldt ud a' en Kupé, men jæ' fik senere og vide, at det slet ikke var Striboldt — det var tre Handelsrejsende, der var brændt sammen i Varmen!

INDHOLD

	Side
Proppen i — eller Spiritusforbud	3
Skyskraberen	13
Ring a' eller den i Luften frit svævende Jomfru	21
Droskehesten	29
Gamle Minder	35
En Bolschevik	41
Sangforeningen „Morgenrøden“s Pinsetur	49
Forbudsadressen	55
Adolf fortæller	63
Usandsynligt. En gammel Historie med nye Ord	73
I Varmen	81
Rasleri	85
I Solen	89
D. S. B.	93

N. C. Roms Bogtrykkeri

